XXI. évfolyam 17. szám Ára: 1 forint 1965. április 29

— Itt valahol kell egy szájnak lennie...

Balázs-Piri Balázs rajza

Lesz sikló a Várban

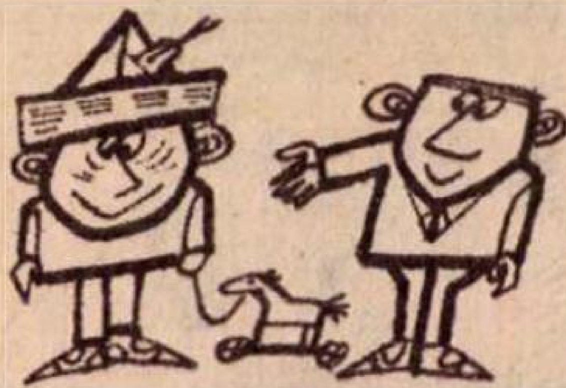
Szegő Gizi rajza

– A takarékosság miatt döntöttünk így...

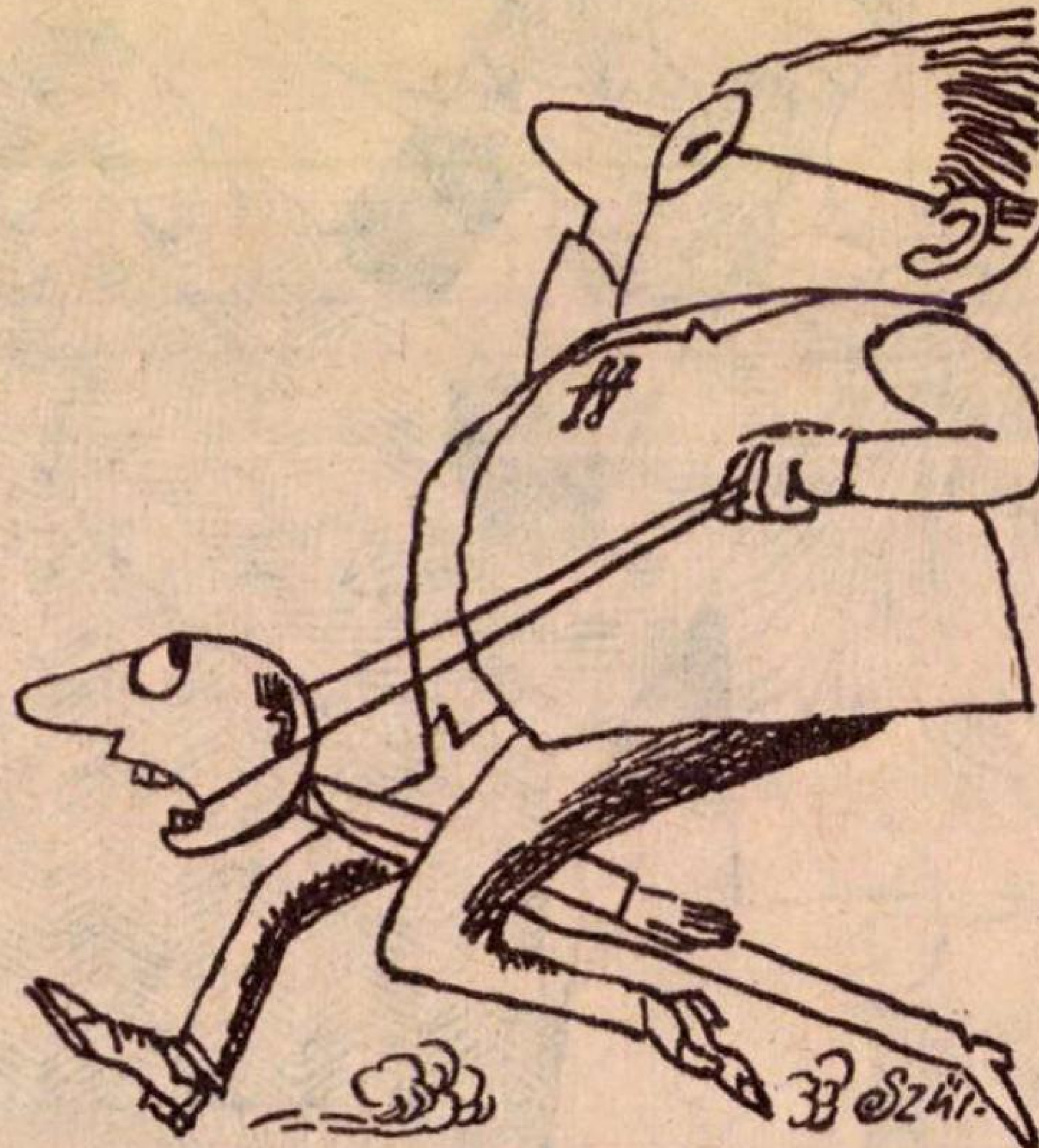
Megvédik Sir Alec Douglas-Home-ot

A londoni TV egyik túlságosan szabadszájú előadója, Bernard Levine nemes egyszerűséggel a volt brit miniszterelnököt hülyének és gyengeelméjűnek nevezte. Sir Alec

válaszában hideg mértéktartással kijelentette, hogy a szatírának ezt a formáját egyáltalán nem találja mulattatónak. Clive Irving, a londoni „Daily Mirror" cikkírója pedig Levine jelzőit „ízléstelen túlzás"-nak bélyegezte. Ami magyarul azt jelenti, hogy ami igaz, az igaz, de túlozni nem kell...

Panasz

– Folyton rajtam lovagol!

Nem Pisából jött a hír,
A színhely itt a jó vidék,
Ahol Pisának hírnevét
Megirigyelték némikép.

Ott épült fel a víztorony,
Szép karcsú volt és hófehér.
A nép úgy vélte róla, hogy
A csúcsa fellegekbe ér.

De lám csak, ám e műremek
Sajnos, valóban kajla volt:
Mert jaj, alighogy talpraállt,
Egy kissé jobbra elhajolt.

Az építésznek a torony
Ezért ekép sóhajtozott:
„A ferde helyzet borzalom,
Amelybe éppen ön hozott."

A nagydumájú férfiú
Igy vágott vissza: „Mit zokog?
Nem én vagyok a bűnös itt,
Csupán az objektív okok."

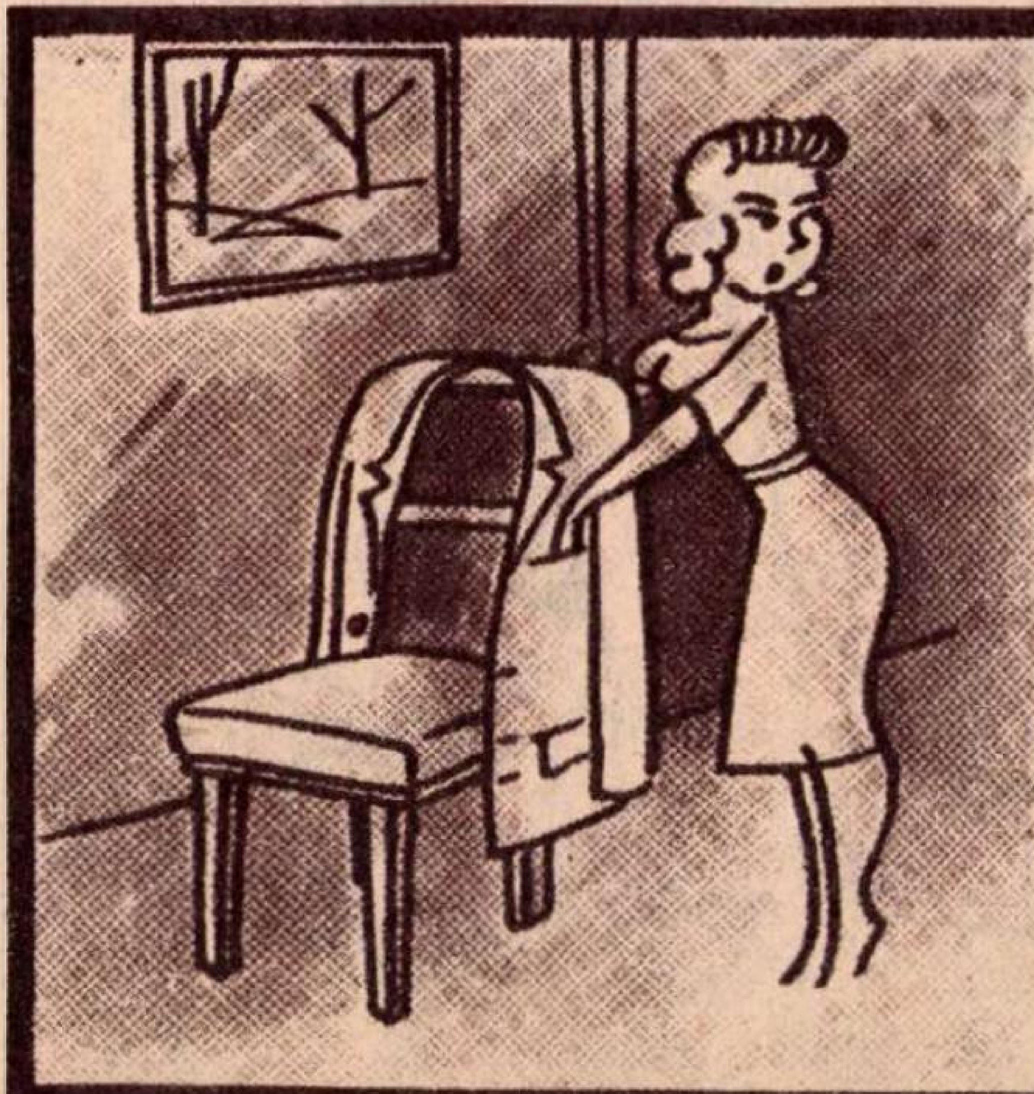
„Hanyag kezek... rossz nyersanyag...
Igy halmozódott bajra baj. –
Honnan tudhattam volna én,
Hogy porhanyó az altalaj?"

A toronyból a ferdeség
A jóérzést nem ölte ki:
Meghallgatta az építészt,
Megingott és – bedőlt neki.

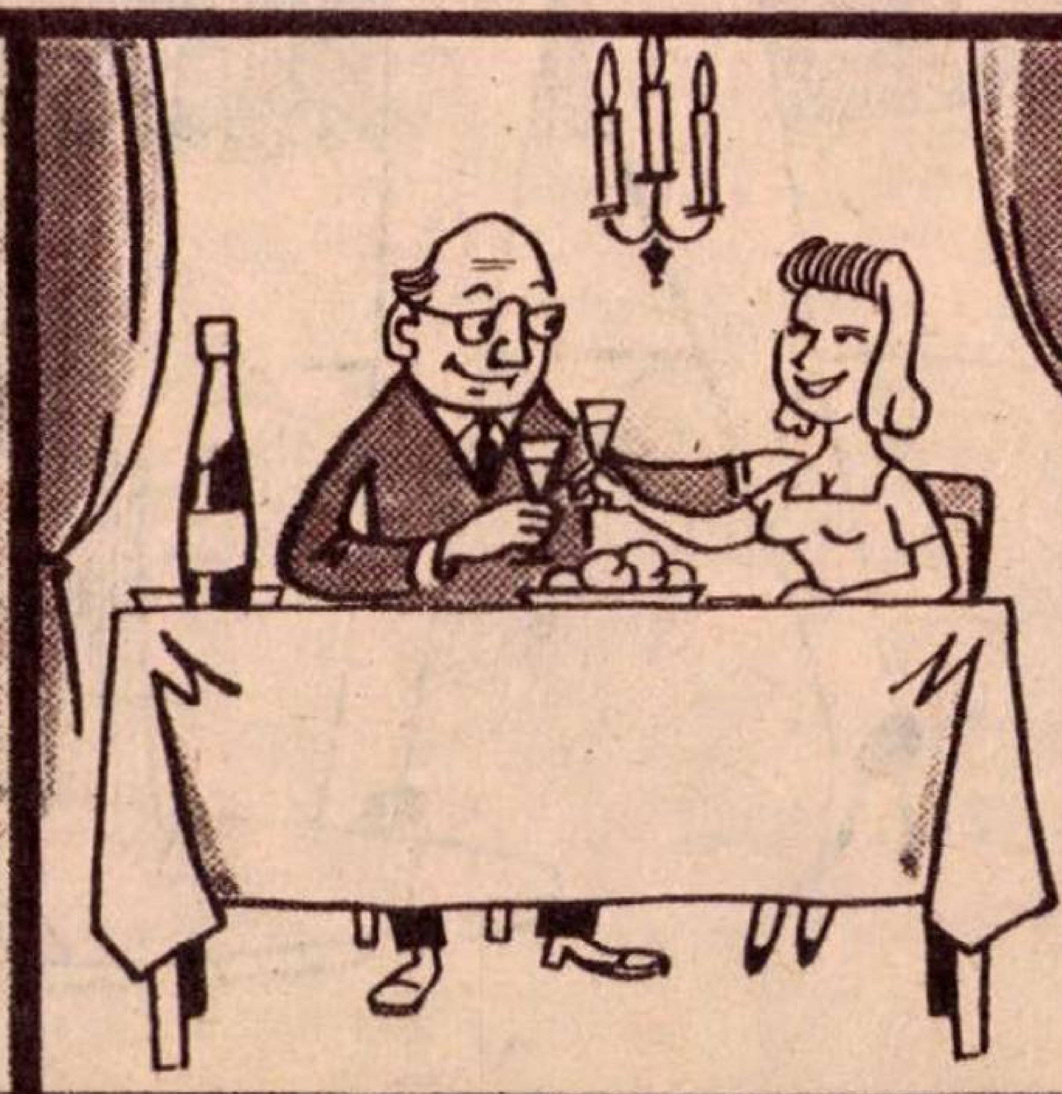
Szőnyi Zoltán

Üzemi szemmel

Schwott Lajos rajza

Belső ellenőrzés

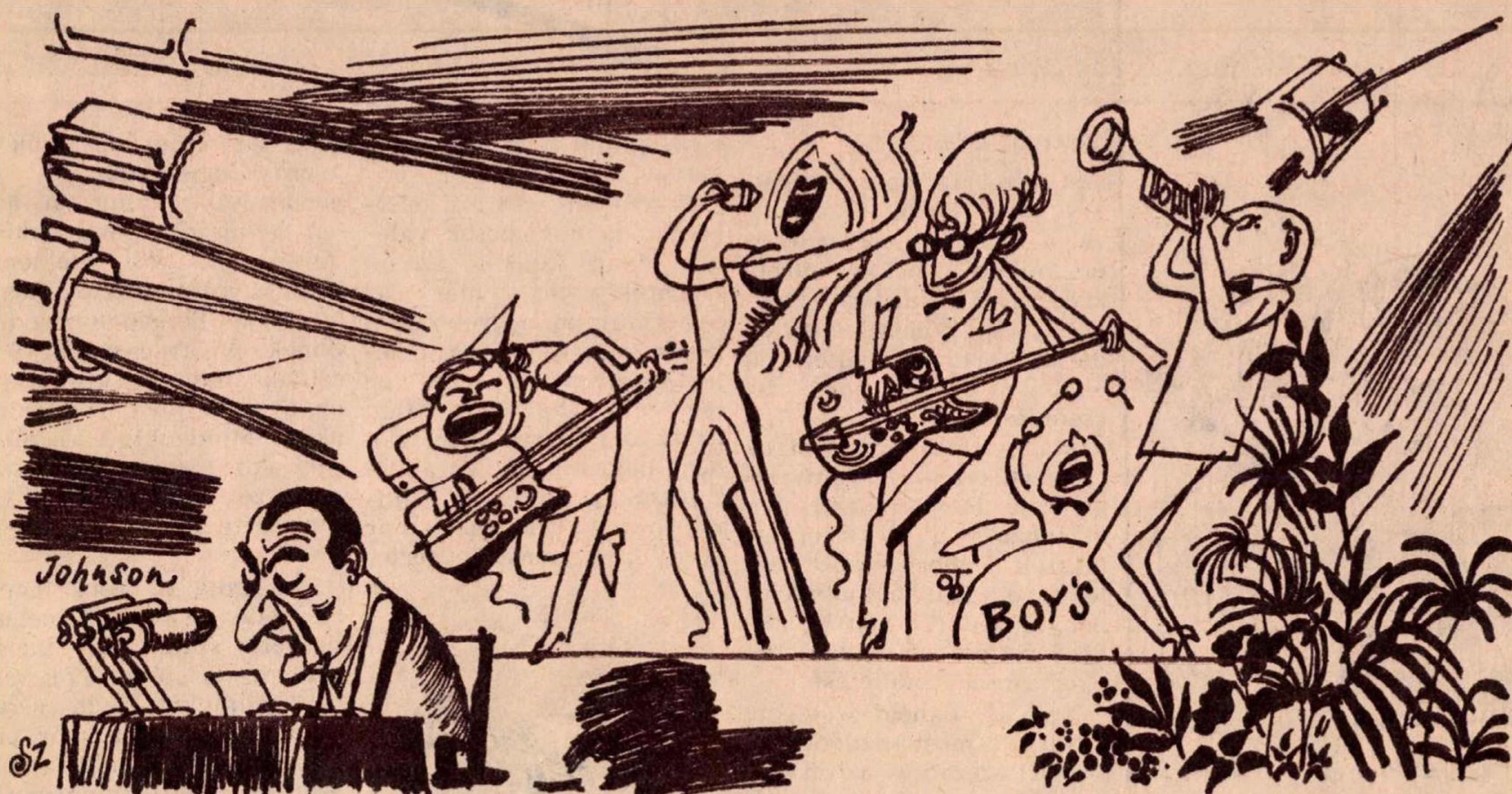
Fekete túlóra

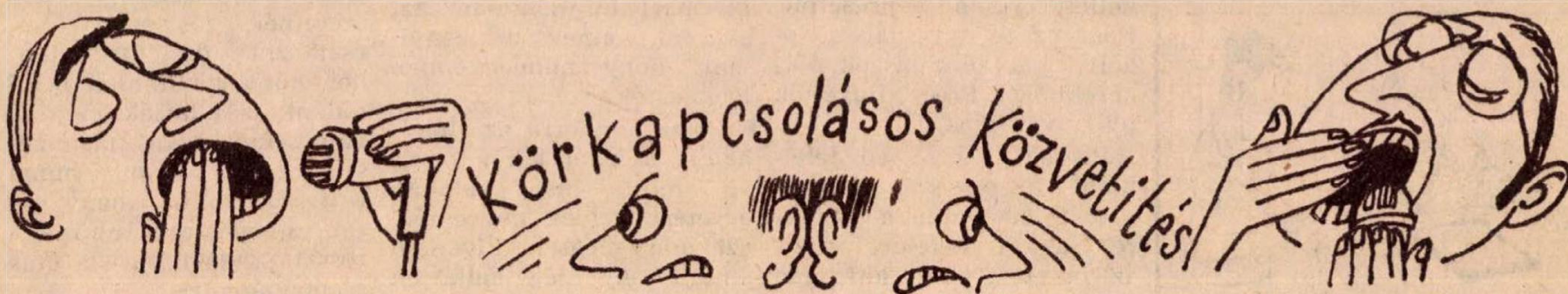
Profilrendezés

Sajtóértekezlet

Szűr-Szabó József rajza

... hogy jobb legyen a hangulat...

Én a körkapcsolásos sportközvetítést nem szeretem. Technikailag nagyon lenyűgöz a körkapcsolás, a riporterek feladatuk magaslatán állanak, de én az egészet mégsem szeretem, mert olyan ideges leszek tőle, hogy az eget is nagybőgőnek nézem.

Ugyanis mindig ott történik valami érdekes, ahonnan éppen nem közvetítenek, az ördögbe is. Hallgatom a pesti mérkőzés közvetítését, csurom egy unalom az egész, mondja is a riporter, hogy alacsony a színvonal, semmi iram, csak egy-egy jól sikerült partdobás élénkíti a sivár meccset. Azazhogy pardon: a találkozót. Mert már csak „találkozó" van. Meccs, mérkőzés, viadal, csata, ütközet, tusa, vetélkedő, küzdelem — nincs. Csak találkozó. Ami éppen nagyon unalmas, amikor közvetítik. Szegény riporter erőlködik, hogy legalább a hangjának erejével lebilincseljen, de a pályán semmi. Tíz percig küzd az unalmas játékkal, akkor aztán így szól: most pedig átadom a szót Sopronnak. És érezni lehet a hangján, mennyire örül a szerencsétlen, hogy kínos feladatától megszabadult. No de figyeljük csak a soproni találkozót. Jelenti a riporter, hogy *most* éppen semmi érdekes nem történik, hanem az imént, mialatt pesti kollégája beszélt, nagy izgalmak voltak. És hadarva gyorsan felsorolja, hogy Sombereki negyven méterről lőtt egy gólt, hogy Szepetneki húsz embert kicselezve a bal felső sarokba fejelte a labdát, továbbá, hogy a közönség berohant a pályára, és tömegverekedés tört ki, négy súlyos sebesülttel, és még továbbá, hogy kisebb földrengés volt, melynek során a labda egy nagy lyukban eltűnt. De *most*, amikor közvetít, éppen nincs semmi érdekes, pilincka folyik, a játékvezető állva elaludt, át is adja a szót Miskolcnak, hátha ott akad valami érdekes.

Miskolcról azt jelenti a riporter, hogy szép napos idő van, enyhe déli széllel, más érdekes éppenséggel semmi sincs, a fiúk álmosan és fáradtan tologatják a labdát. Ellenben mialatt a soproni riporter beszélt, remekbe szabott támadások voltak, Suhajda egy pompás támadás végén egymaga és egyidejűleg három gólt lőtt, abból kettőt kapásból, egyet oxforddal, fejjel lefelé. És mialatt a soproni riporteré volt a szó, azalatt Miskolcon egyelőre ismeretlen okból tűz ütött ki a tribünön, amit azonban szerencsére hamarosan eloltott az a szökőár, amely a pályán tört elő. Jelenleg azonban már sajnos sivár a helyzet, mert a találkozó lassan-lassan unalomba fullad, át is adja a szót Pestnek, hátha ott történik valami érdekes.

Pesten persze semmi érdekes, panaszkodik a riporter, hogy néhány perce már elviselhetetlenül unalmas a játék, ám mialatt Miskolcé volt a szó, az igen, akkor aztán voltak események, hajjaj! És gyorsan elsorolja, hogy mi minden történt *akkor*, amikor Miskolcé volt a szó, hogy Kenderesi potyagólt kapott, s emiatt fel akarta akasztani magát a kapufára, nem sokkal később űrhajón 150 drukker szállt le a Marsból, két percig állt is a játék a váratlan vendégek miatt, továbbá Schaffer Spéci hatvan méterről lőtt egy bombagólt, de a játékvezető nem adta meg, mert közben kilenc meztelen Ziegfeld görl rohant be a pályára, isten tudja honnan. *Most* azonban, amikor közvetít, sajnos semmi érdekes, ellaposodott a játék, az egyetlen esemény az, hogy lassan alkonyodik, át is adja a szót Sopronnak...

És így tovább.

(t.)

Kódex-másolás

– Borzasztó! Tizenöt év az átfutási idő!

Töprengés

– Ha most azonnal aláírnám, nem hinné el, hogy milyen fontos az én aláírásom...

LEVÉL a vámcsalásról

Tisztelt Uram!

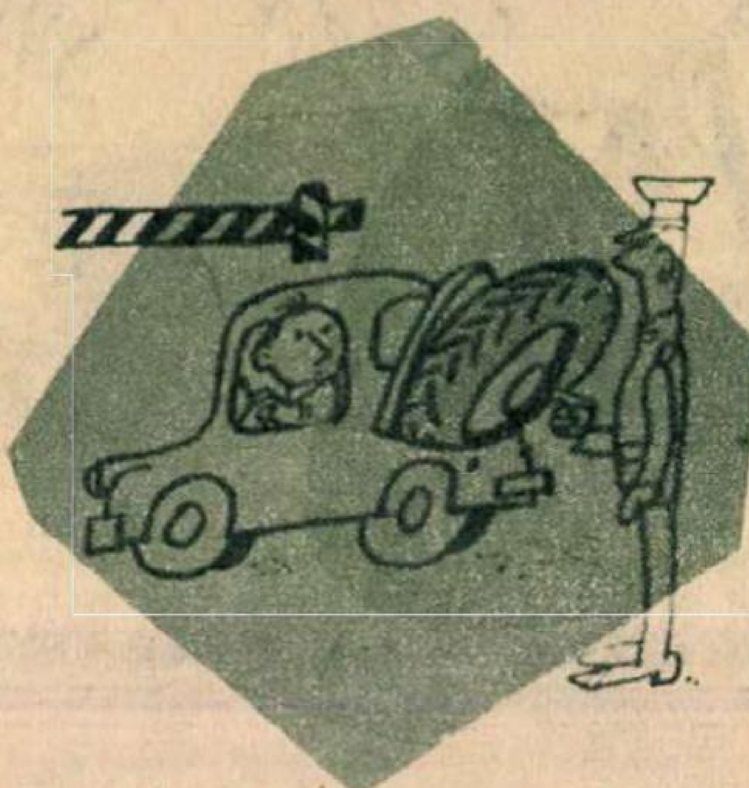
A napi sajtóból értesültem arról, hogy kihasználva a magyar—csehszlovák útlevélkedvezményt, üzérkedésre vetemedett. Gépkocsijának pótkerekében 51 darab kardigánt rejtett el, abból a célból, hogy átcsempéssze a határon. Így akarta visszacsempészni az ellenértékét is. A vámvizsgálatnál leleplezték. Hiába fáradozott: a jól kitervelt maszek export-import üzletet nem állt módjában lebonyolítani. Törvénybe ütköző tettéért bizonyára elnyeri méltó büntetését.

Nem is tenném szóvá az ügyet, de most kezdődik az utazási szezon és az ön esete intő példa lehet mások számára is.

Egy turista ne legyen mohó! Elégedjék meg ötven kardigánnal! Az ötvenegyedik kardigánt nem kellett volna bepréselnie. Pont ez az egy darab lógott ki abból a piszok pótkerékből. Erre figyeltek fel a vámosok.

Persze ön erre azt felelhetné: ha egy számmal nagyobb lett volna a pótkerék, akkor belefért volna az ötvenegyedik kardigán is és akkor simán átvihette volna a portékát. Amire én azt felelném: akkor sem vihette volna át, mert a vámosok különös szemű emberek, akik azonnal észrevették volna, hogy önnek a kelleténél nagyobb a pótkereke.

Persze ön erre azt felelhetné: ha a vámosok valóban olyan különös szemű emberek, hogy még az egy számmal nagyobb pótkerék is feltűnik nekik, leleplezték volna önt az esetben is, ha történetesen az az egy darab kardigán nem lógott volna ki abból a piszok pótkerékből. Amire én azt felelném: már kezdjük egymást megérteni, mert én pontosan azt akarom önnek bebizonyítani, hogy mindenképpen leleplezték volna.

Persze ön erre azt felelhetné: a saját kárán okulva most már valóban egyetért velem, de reméli, azt már mégsem kívánom öntől, hogy még agitáljon is a csempészés ellen, hogy másokat is megóvjon a csempészés következményeitől. Ne várjam azt sem, hogy a lelkiismeretükre apellál, az állampolgári becsületre hivatkozik, hogy ne kompromittálják a turista utazásokat és ne járjanak úgy mint ön azzal a piszok pótkerékkel. Amire én azt felelném: nem is várom öntől, hogy agitáljon. Elegendő hogyha önnek és hasonszőrű társainak hasonló kísérleteit az újságok megírják, mert akkor mindenkinek eszébe jut, akit illet, hogy a vámos szeme mindent lát és amit nem lát, azt is észreveszi.

Ha pedig ez sem lenne elegendő, akkor az önéhez hasonló szándékkal turistáskodó turistáknak fel kell a figyelmüket hívni arra, hogy Amerikában már elkészült a vámhivatalok számára az atomkorszak egyik figyelemreméltó találmánya, az „atomkém". Ez az elmés szerkezet sípszóval jelzi az eltitkolt arany jelenlétét a csempész poggyászában. Nem szeretnék jóslásokba bocsátkozni, de megtörténhet, hogy rövid időn belül nálunk is ellátják majd a vámosokat olyan furfangos szerkezettel, ami annyi füttyszót hallat, ahány darab csempészárú rejtőzik a rossz szándékú turista utas csomagjában.

Micsoda füttykoncert lesz Hegyeshalomnál!

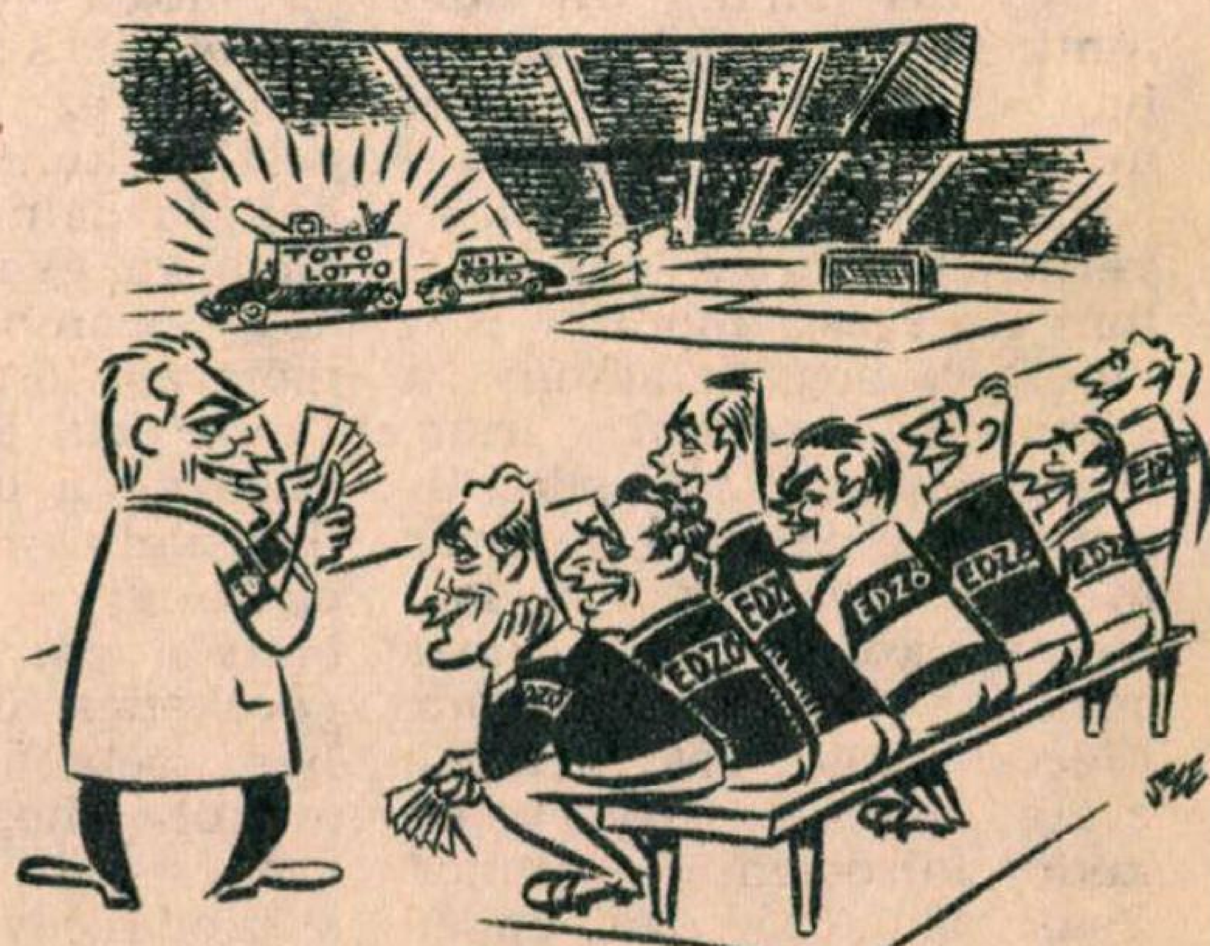
Földes György

Eltűnőben a szellemi és a fizikai munka közötti különbség

Mészáros András rajza

Totó tombola a Népstadionban

– Most szurkoljatok, gyerekek, hátha egy jó balszélsőt is kisorsolnak!...

MiNdeNFéLe

Amikor az író átél valamit, abban a tévedésben van, hogy tudja, mi történt.

*

Nem föltétlenül a fiatalság jele, ha valaki nem tud megöregedni.

*

Formabontáshoz elsősorban a formát kell ismerni.

*

Az ember izmos, csontos és ideges.

*

Dosztojevszkij – új büntetőjogi gyakorlattal: „Bűn és felfüggesztett bűnhődés."

*

Az ember minden jót elhisz magáról.

*

A struccpolitika tulajdonképpen olyan politikust jellemez, akinek nincs szüksége a fejére.

F. L.

A kalauznő és a sapkája

Divatbemutató az autóbuszon

Gerő Sándor rajza

Álcázott

Merev

Óvatos

Nőies

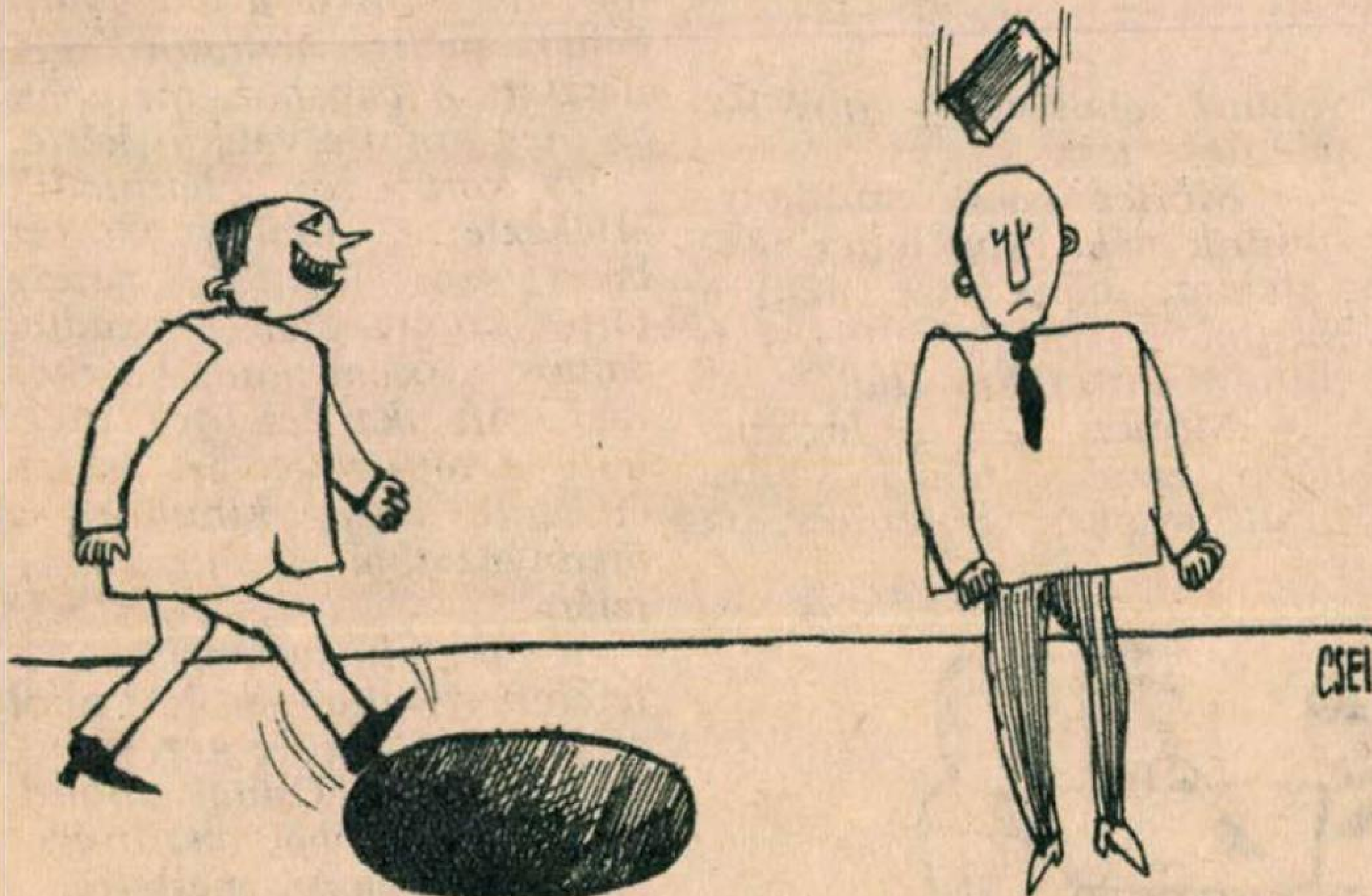

Konzervatív

Divatos

Káröröm

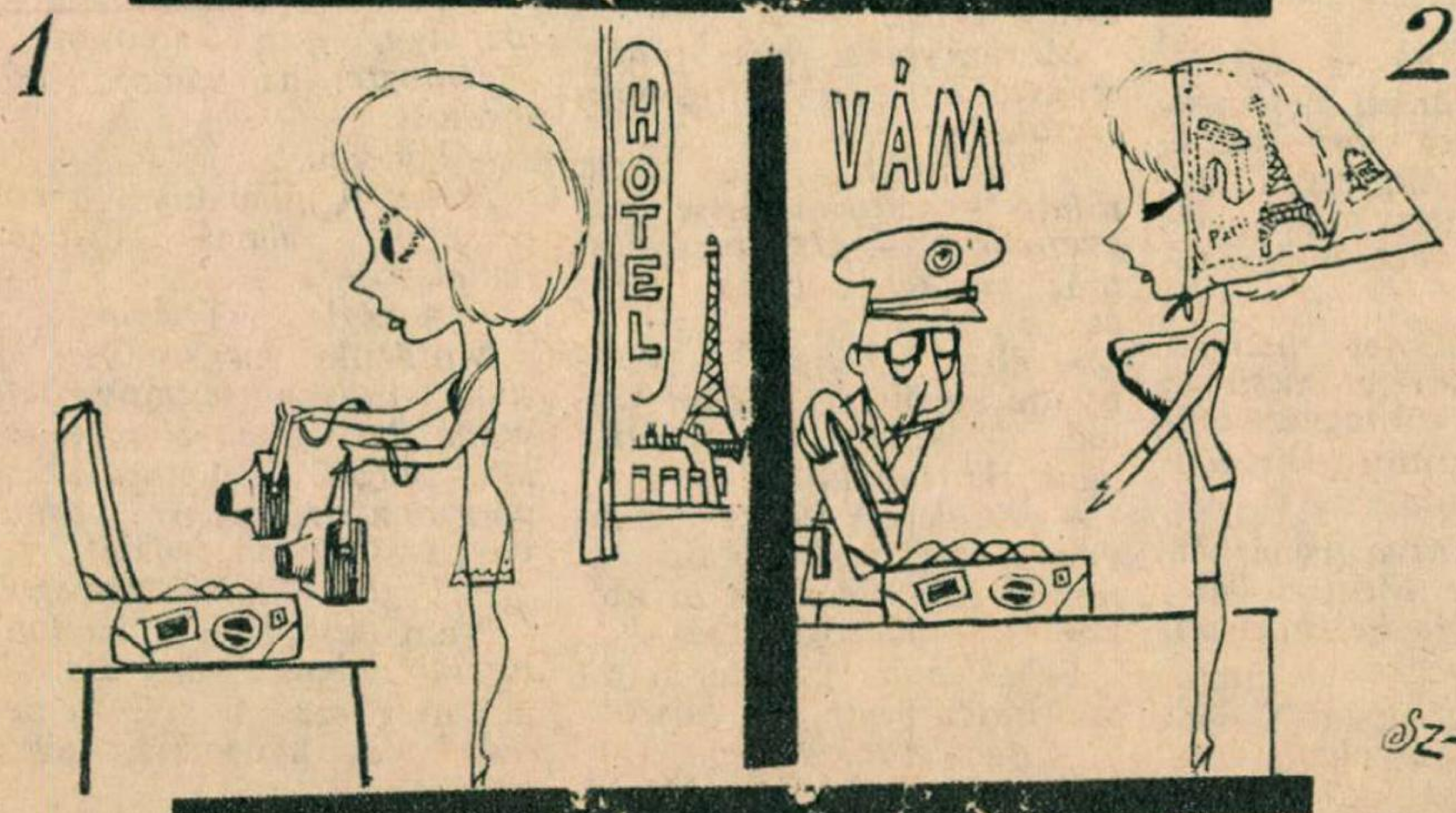
Fegyelmezett beosztott

– Igazán rosszul esik, Mancika, hogy még ilyenkor is osztályvezető kartársnak szólít!...

Csempész-ötlet

Szür-Szabó József rajza

LOVAGIAS ÜGY

Jól megtermett férfi lép egy keszeg fiatalemberhez:

— Igaz, hogy ön tegnap este andalogva sétált a Városligetben a menyasszonyommal? Sőt! Megálltak egy gesztenyefa alatt és csókolóztak? Ne merészeljen hazudni! Mindent tudok!

A keszeg sápadtan hebeg:

— Bevallom, így történt. Állok rendelkezésére...

A másik boldogan felsóhajt:

— Akkor mégis igaz a hír. Uram, végtelen hálára kötelezett. Legyen a nő a magáé!

G. Sz.

Akik az elévülésre várnak

(F. Behrendt rajza)

RÉMDRÁMA-FESZTIVÁL

A londoni „Daily Mirror" részletes tudósításban számol be egy rémdráma-fesztiválról, amelyet az egyik londoni színházban tartottak. Különösen három angol rémdrámának volt sikere. A nézőtéren nemcsak idegnyugtatót árultak cukorka helyett, hanem ápolók is készenlétben álltak, hogy magukhoz térítsék a borzalmaktól eléjult nézőket. „Az utolsó csók" című szívbe markoló színjáték volt a legijesztőbb. A színdarabban a leány szerelmi haragjában megvakítja a fiút, a fiú viszont vitriollal önti le a leányt. És most idézzünk a beszámolóból: *„A leány földre zuhan, sikolt, üvölt, hörög, majd amikor nagy kínnal felemelkedik, olyan az arca, hogy hozzá képest Frankenstein valóságos Miss Venezuela."* A beszámoló szerint az idegnyugtatókból alig fogyott valami, s az ápolóknak inkább arra kellett ügyelniök, nehogy valaki betegre nevesse magát.

A TÉGLA

A beszámoló után a szokásos mély és tartalmas csend ült a teremben. Végre Móricz bácsi felnyújtotta az ujját.

— Tessék, tessék! — harsogta megkönnyebbülten Csihaj, az elnök. — Bátran, szabadon! Senkit és semmit ne kíméljen!

— Keményen, harcosan, következetesen! A dolgozó véleménye: egész tevékenységünk alapja! — mordult fel az elnök balján ülő Ihaj.

Az elnök jobbján ülő Fahaj összetette a kezét:

— Önmagán segít, kedves Móricz bácsi, ha a munkánkat segíti. Már előre is köszönöm Önnek!

Móricz bácsi zavartan köhintett néhányat, aztán rákezdte.

— Én csak egy egészen pici ügyben...

— Nincsenek pici ügyek — tette a szívére kezét Fahaj. — Ha a dolgozó veti fel, akkor az fáj. Érzem én, érzem...

— Harcunk jelenlegi szakaszában a kis problémák szülhetik a nagyokat. Ne dőljön be a polgári szellem önámításának! — intett komoran Ihaj. — Mondja, mondja!

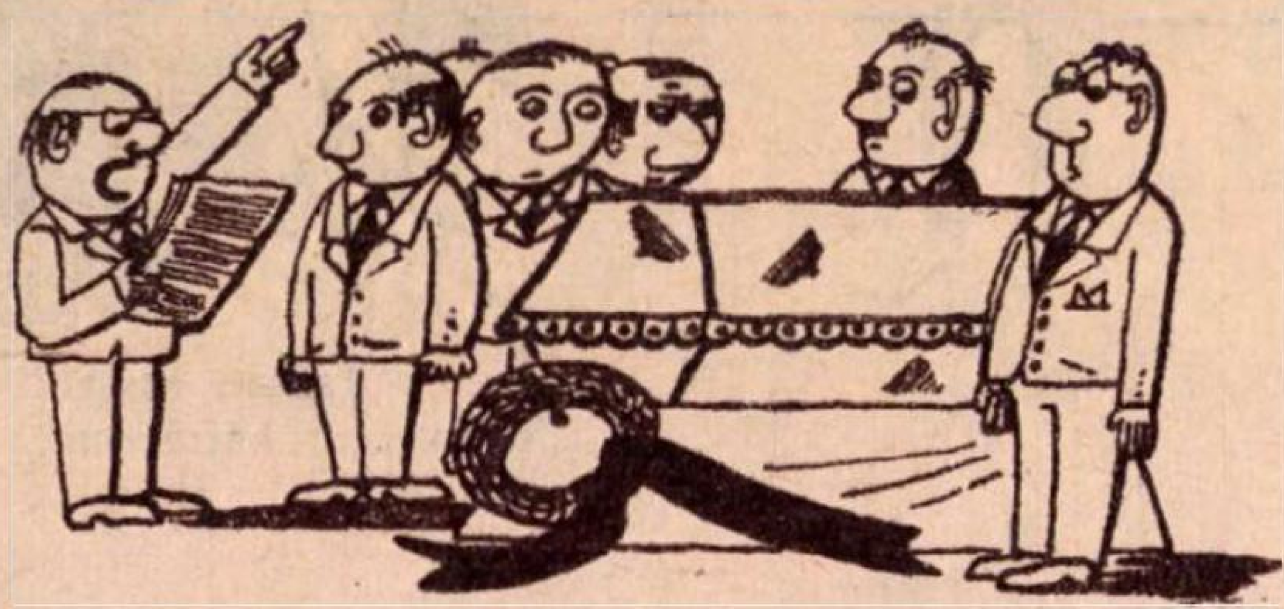
Mivel már többen elégedetlenkedtek, az asztalnál ülők végre elhallgattak egy pillanatra. Ezt a szünetet használta ki Móricz bácsi.

— Csupán azt szeretném bejelenteni, hogy a mennyezeten kilazult egy tégla. Nézzék csak: akármikor leeshet.

Talán tovább is mondta volna, de ekkor már az elnökség tagjai is magukhoz tértek. Elsőnek Csihaj ugrott fel:

— Ez az! Ez az, szaktársak: a bátor, a lényegbevágó kritika! Semmi mellébeszélés: egyetlen mondat, de micsoda mondat az!

— A tégla, igenis, a tégla — szakította félbe Ihaj. — A tégla, amely a dolgozót veszélyezteti! Lehet fontosabb feladat, mint erről beszélni? Már annak idején...

Végül Fahaj sírta el magát.

— Komoly ügy ez szaktársak, nagy pillanat! Boldogok lehetünk, hogy van közöttünk valaki, aki ilyen élesen, bátran, ugyanakkor lényegbevágón elmondja tapasztalatait.

Hazafelé menet hárman gratuláltak Móricz bácsinak, és Sipek, a tűhegyező-műhelyből, autogramot kért tőle a kisfia számára.

Egy hét múlva ismét értekezlet volt: Móricz bácsi megint szólásra jelentkezett.

— Figyelem! — intette csendre a suttogókat Csihaj, az elnök. — Figyelem, most Móricz bácsi következik: egészen biztos, hogy ismét valami rendkívül fontos bejelentést tesz.

— Móricz bácsi mindanyiunk példaképe lehet. Követelem: adjuk meg neki a megfelelő tiszteletet! — fordult a suttogókra Ihaj.

— Móricz bácsi a leghaladóbb eszmék talaján állva bírál minket. Köszönet és hála érte! — suttogta meghatottan Fahaj.

Móricz bácsi alig tudott megszólalni az elfogódottságtól.

— Tudniillik... a tégla miatt — suttogta kissé szégyenkezve. — Ugyanis most már sokkal jobban kilóg és...

— Éljen! Éhéljen! — vezényelte az ütemes tapsot Csihaj. — Köszönjük, Móricz bácsi, köszönjük!

— Minden szavát márványba kell vésni, hadd szerezzen róla tudomást az utókor is! — harsogta Ihaj.

Fahaj térdre vetette magát és Móricz bácsi felé kúszott.

— A dolgozók hangja — rebegte áhítattal. — Ó, Móricz bácsi, áldjon meg!

Az értekezlet után Csihaj faliújságcikket írt Móricz bácsiról, a bírálók mintaképéről: Ihaj kihívta a televíziót, Fahaj pedig táviratot menesztett a pápához, melyben az öreg szentté avatását kérte.

Így került sor a harmadik értekezletre. Amikor Móricz bácsi szót kért, tíz percig tartó ütemes taps fogadta. Sajnos, sosem tudjuk már meg, mit akart az öreg, mert mire a taps véget ért, az az átkozott tégla kihullott a mennyezetből, pontosan a fejére.

A ravatalt ugyanabban a teremben állították fel, ahol a baleset bekövetkezett. A gyászbeszédet Csihaj mondta: Ihaj és Fahaj díszőrséget álltak a koporsó mellett.

— Móricz bácsi a kritikai magatartás mintaképe volt: ezért saját halottamnak tekintem — fejezte be beszédét Csihaj.

Fahaj ájtatosan emelte tekintetét a mennyezetre.

— Soha, soha nem lesz... aki így, ilyen harcosan...
— szipogta. Ihaj komoran bólogatott.

— Így van.

Ebben a pillanatban a koporsóból valami suttogás hallatszott.

— A tégla... a tégla...

Mindenki megkövült: ki tudja, milyen botrány lett volna, ha Csihaj fel nem találja magát. Odaugrott a koporsóhoz, idegesen csapta vissza elcsúszott fedelét.

— Tégla, tégla! — sziszegte. — Nem látja, hogy most fontosabb dolgunk van? Elégedjen meg ezzel a szép temetéssel: és nyugodjék végre békében!

Várkonyi Mihály

Pesti tudósítónktól

Nem értem a póruljárt menyasszonyokat, akik feljelentették a házasságszédelgő férfit. Jobb lett volna, ha feleségül vette volna őket, és most lenne egy szélhámos férjük?!

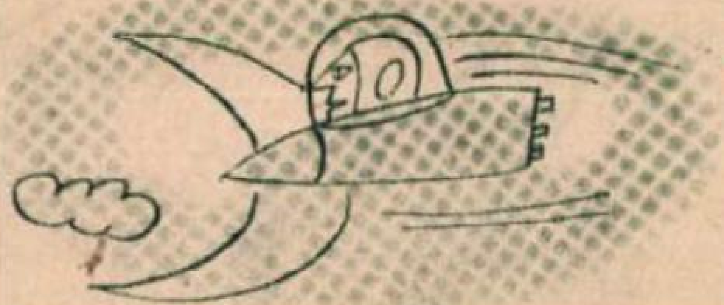

Kérem szépen, ne ábrándítsanak ki mindenből! Hír szerint a hamburgi múzeum megvásárolta Arisztotelész szakálltalan szobrát.

Arisztotelész szakáll nélkül? Kikérem magamnak!

Amerikai tudósok egy csoportja, élén Thomas Golddal, a Cornell egyetem tanárával, azt vallja, hogy lehetetlenség űrhajónak leszállnia a Holdra, mert az égitest vékony felszíni rétegét az űrhajó könnyen átszakíthatja, és a Hold mélyébe zuhanhat. Komoly tudós, szerintem, ennek csak örülhet, mert amire még gondolni sem mert, nemcsak a Hold felszínét vizsgálhatja meg, hanem a belsejét is.

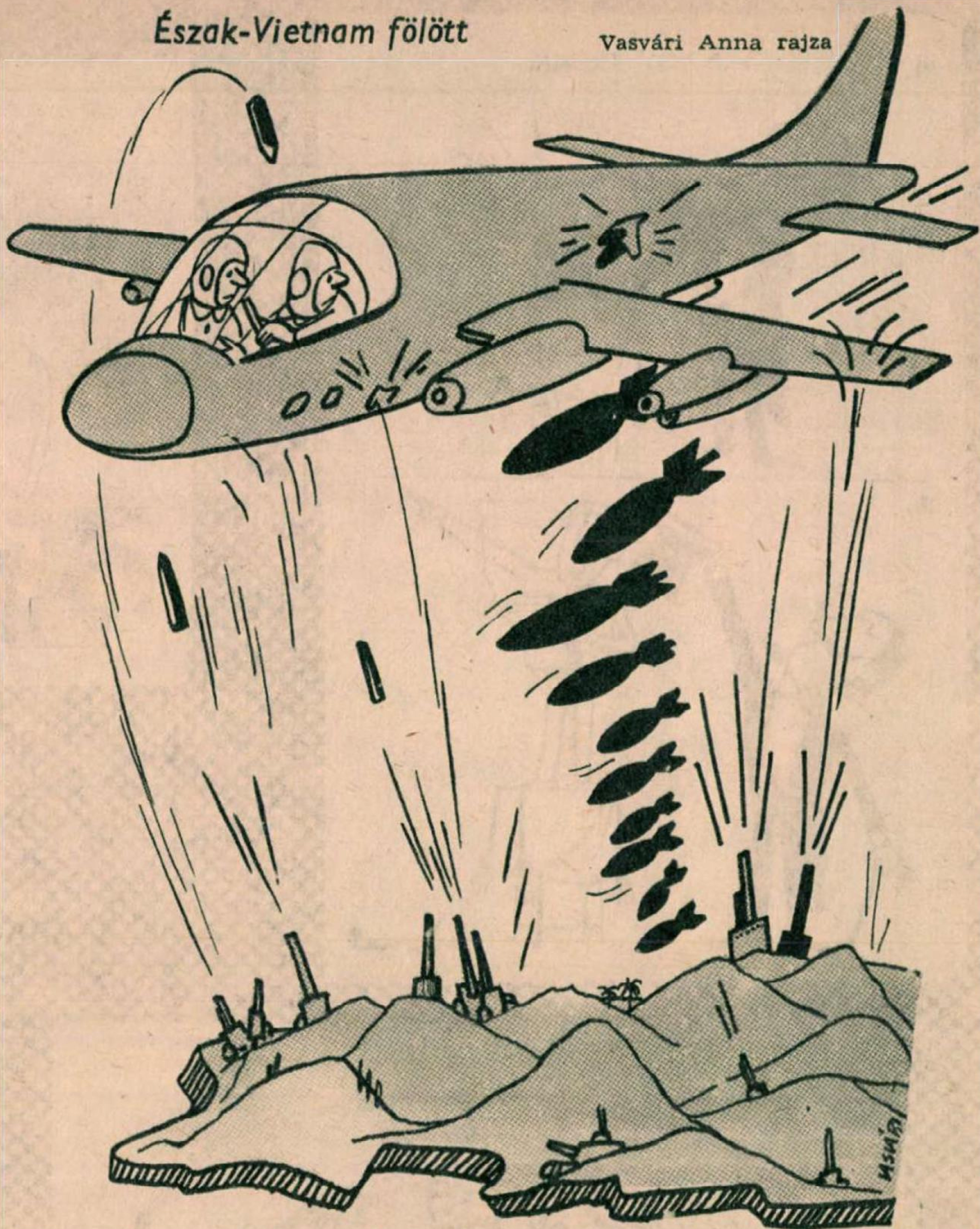

Lottó utcát ajánl valaki a Fővárosi Tanácsnak, amely 1500 új nevet keres a névtelen vagy átkeresztelendő utcák számára. Szép név, ebben az utcában kellene összegyűjteni az öttalálatosokat. Még a kéttalálatosok is kaphatnának valahol egy kis dűlőt.

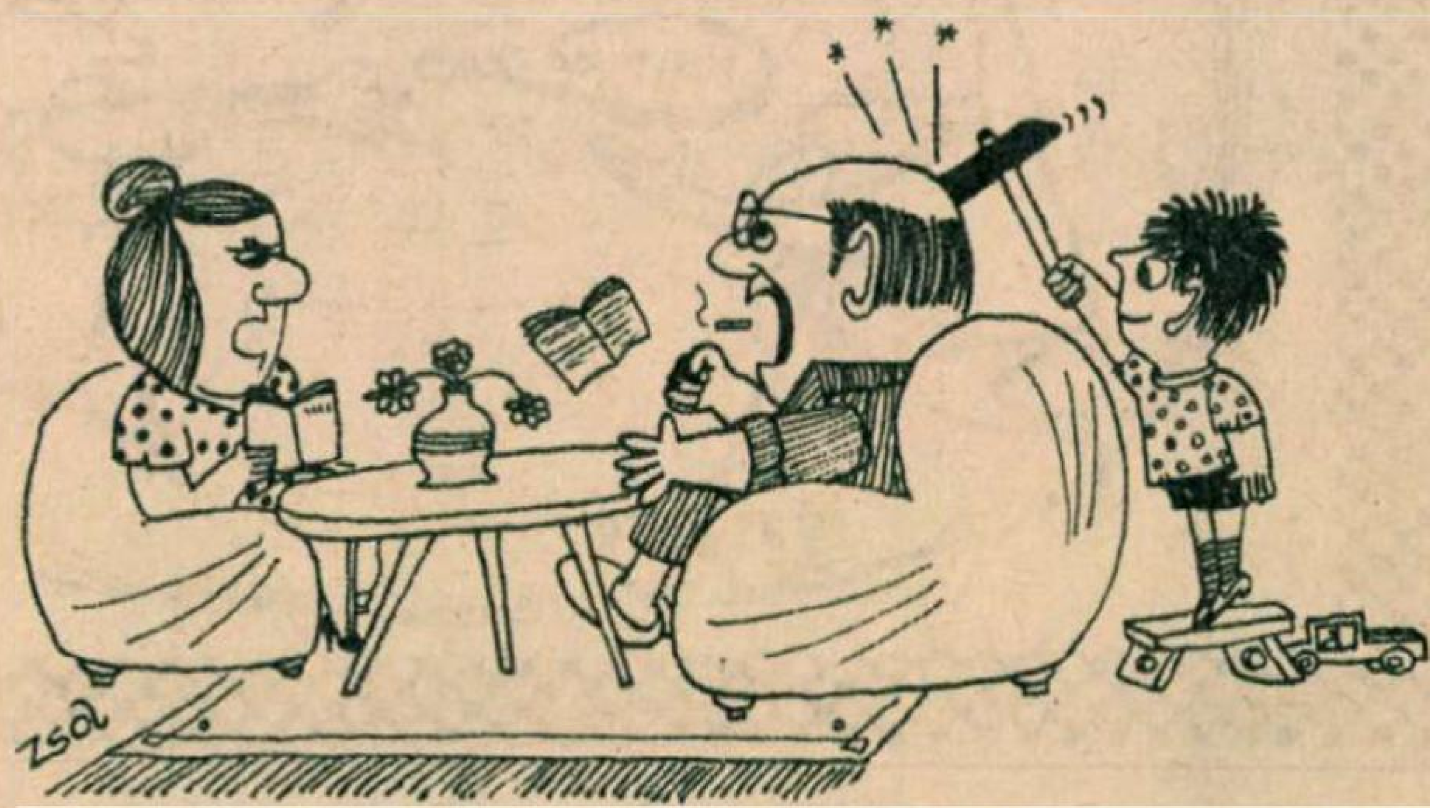
f. l.

Észak-Vietnam fölött

Vasvári Anna rajza

– Még szerencse, hogy Johnson mérsékeltebb, mint Goldwater.

Pedagógia

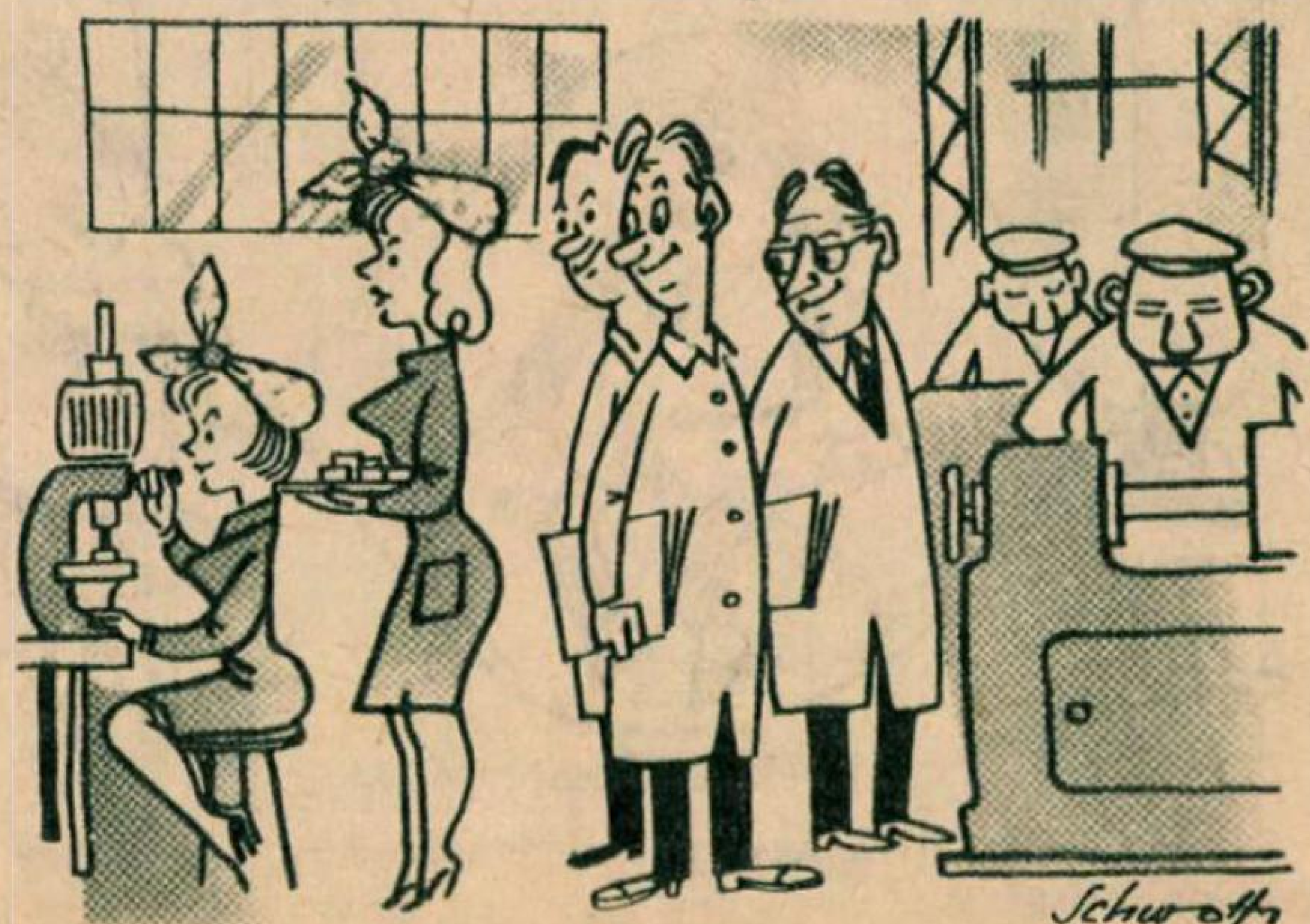
– Ernő, ne káromkodj a gyerek előtt!

Bizalmas ügy

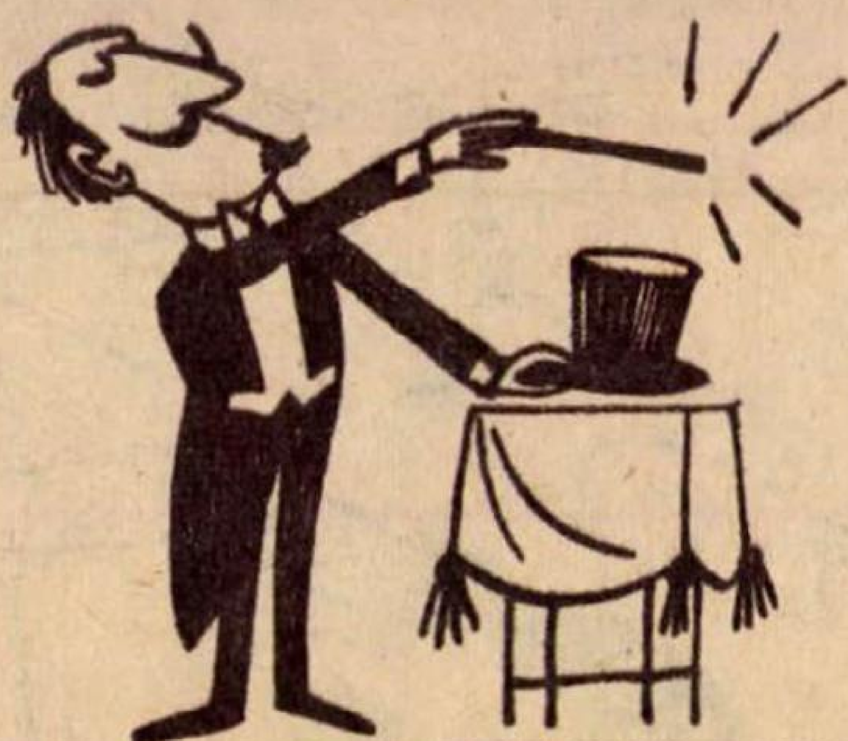

– Természetesen számítok a diszkréciódra!

Üzemlátogatás

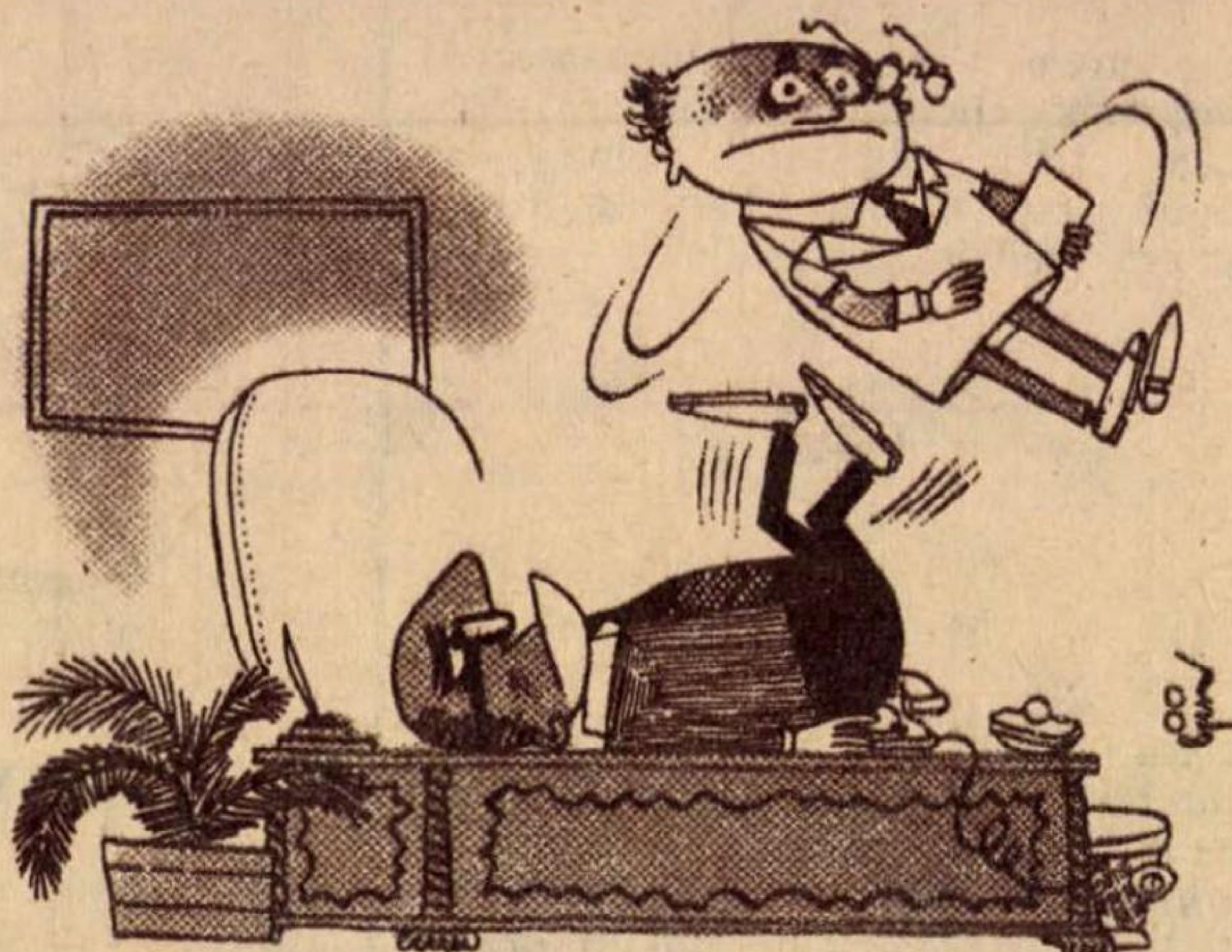
1. A NAGY TRÜKK

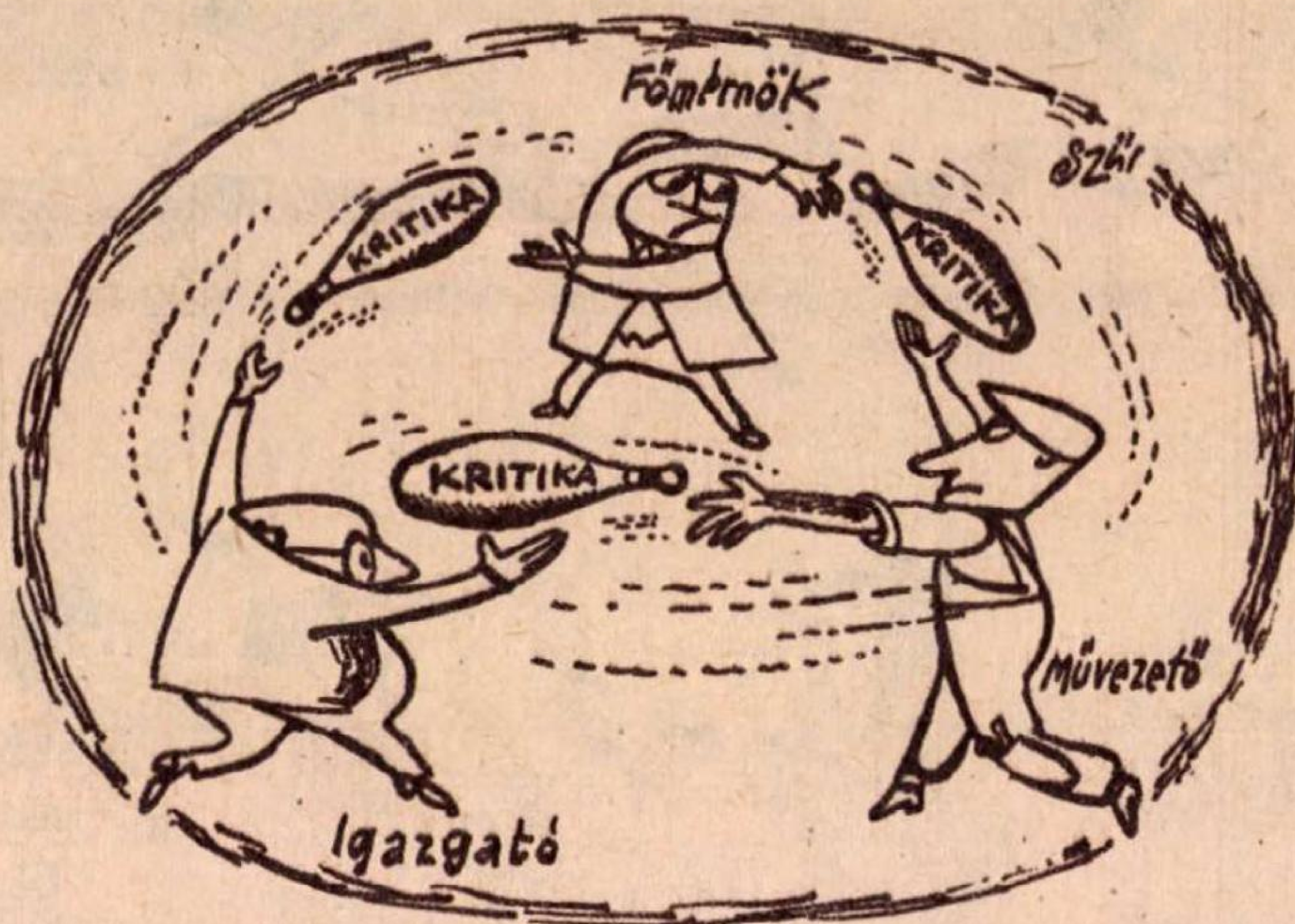
2.

LÁBZSONGLŐR-SZÁM

BUZOGÁNY MUTATVÁNY

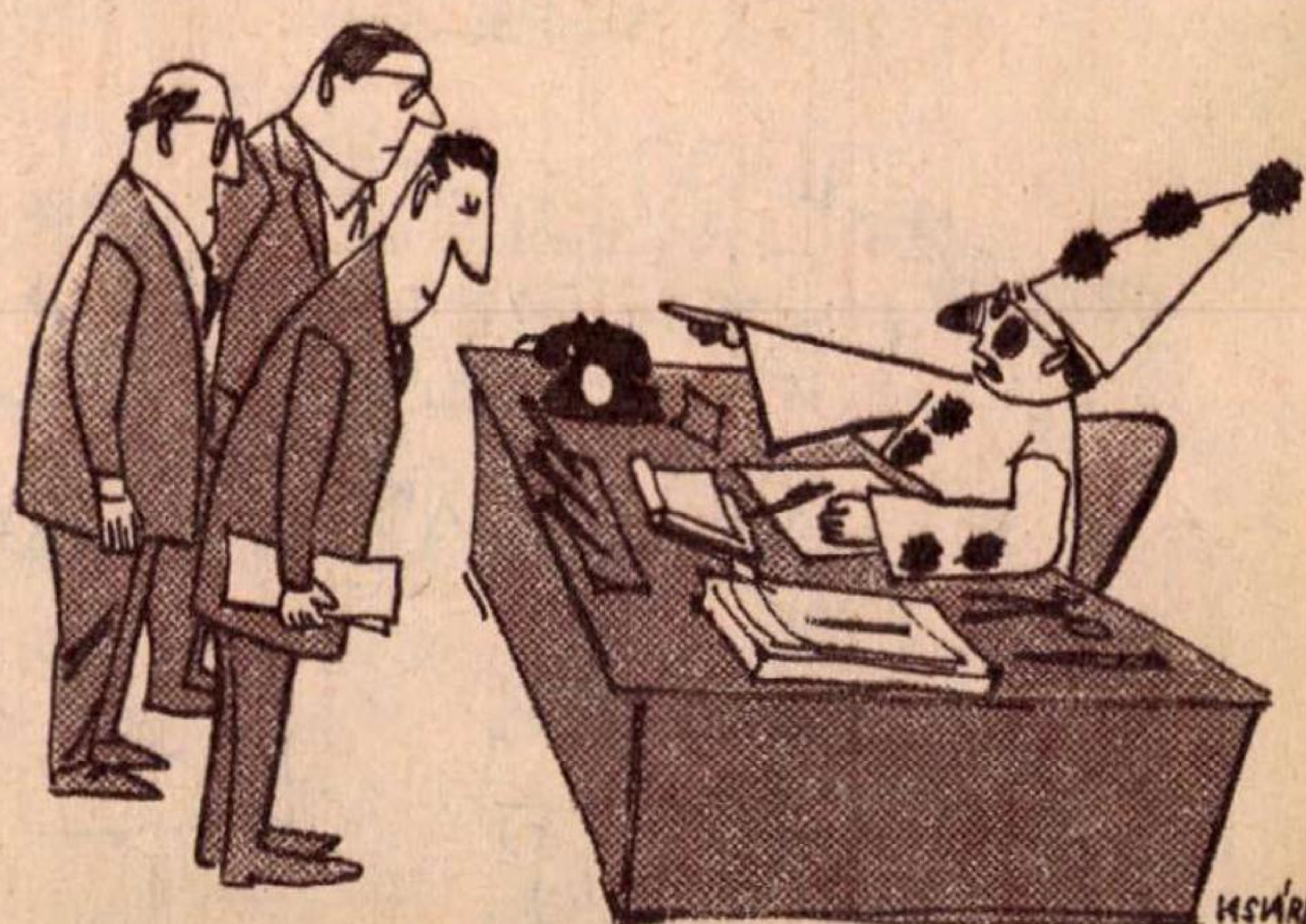

– Már nyugdíjas, de havi ötszázért csinálja.

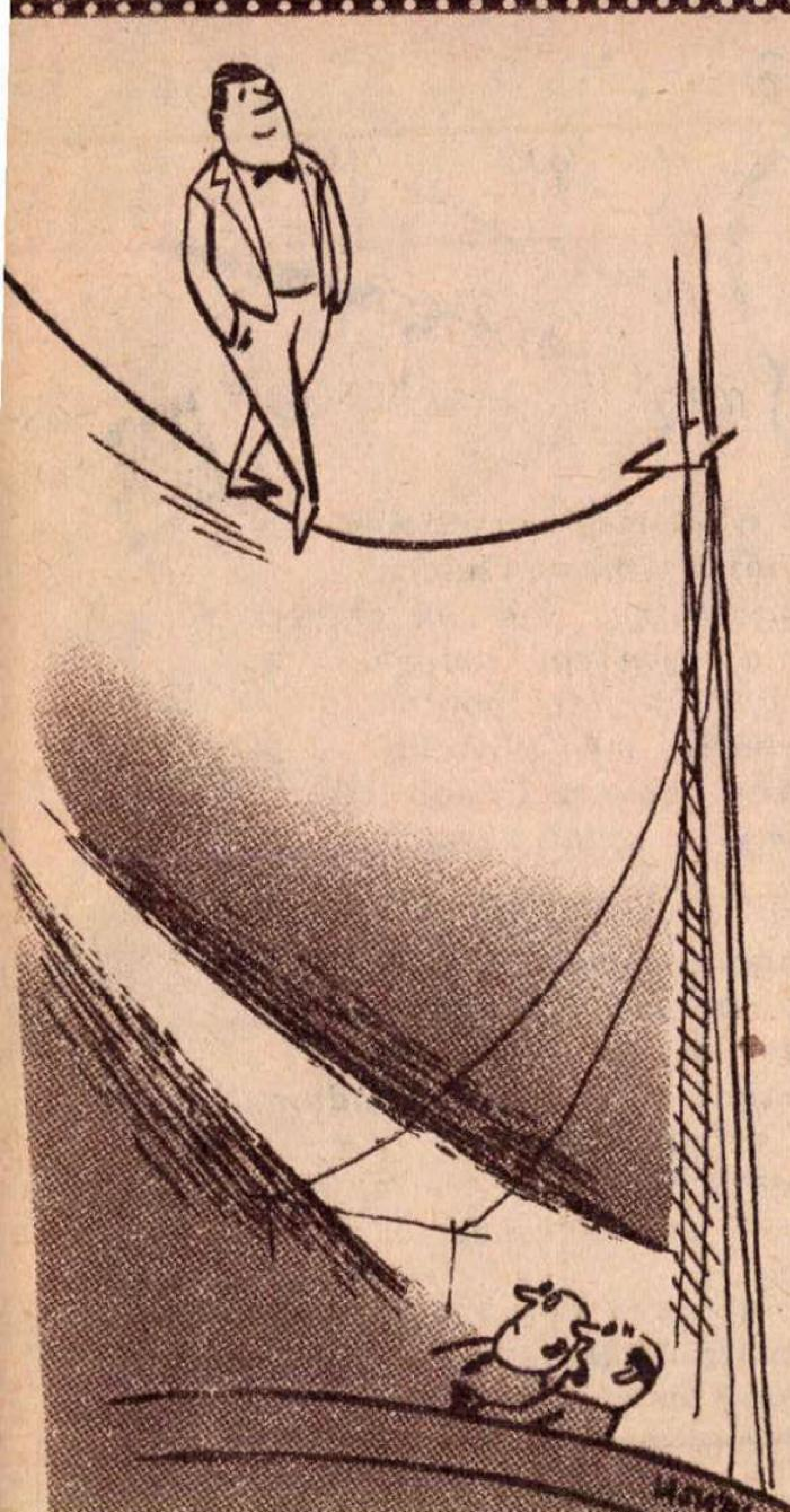
KÖTÉLSZÁM

– Most már abbahagyom, drágám, mert a férjem egy fontos telefonhívást vár...

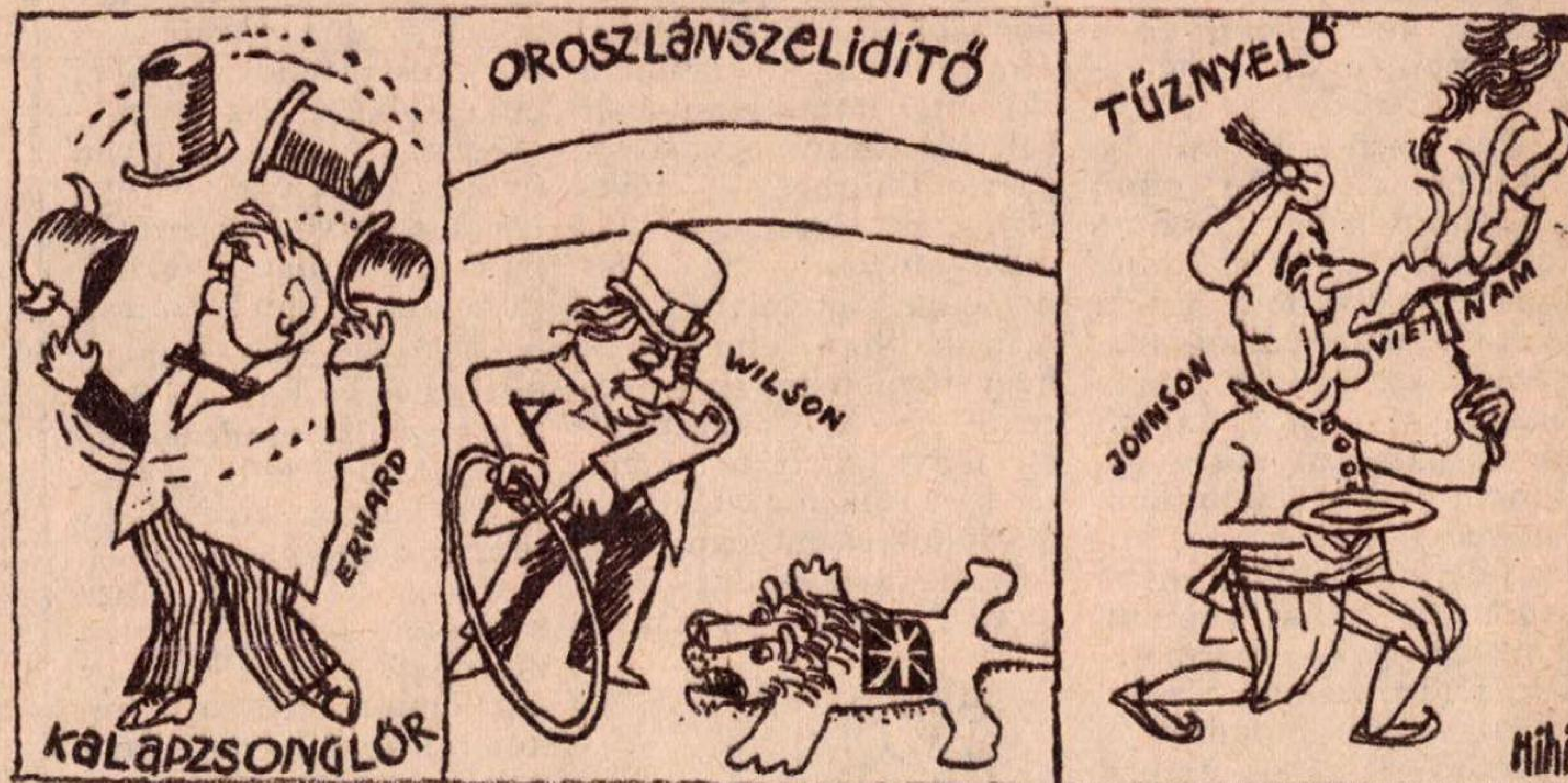

– Bohócnak néznek engem?!

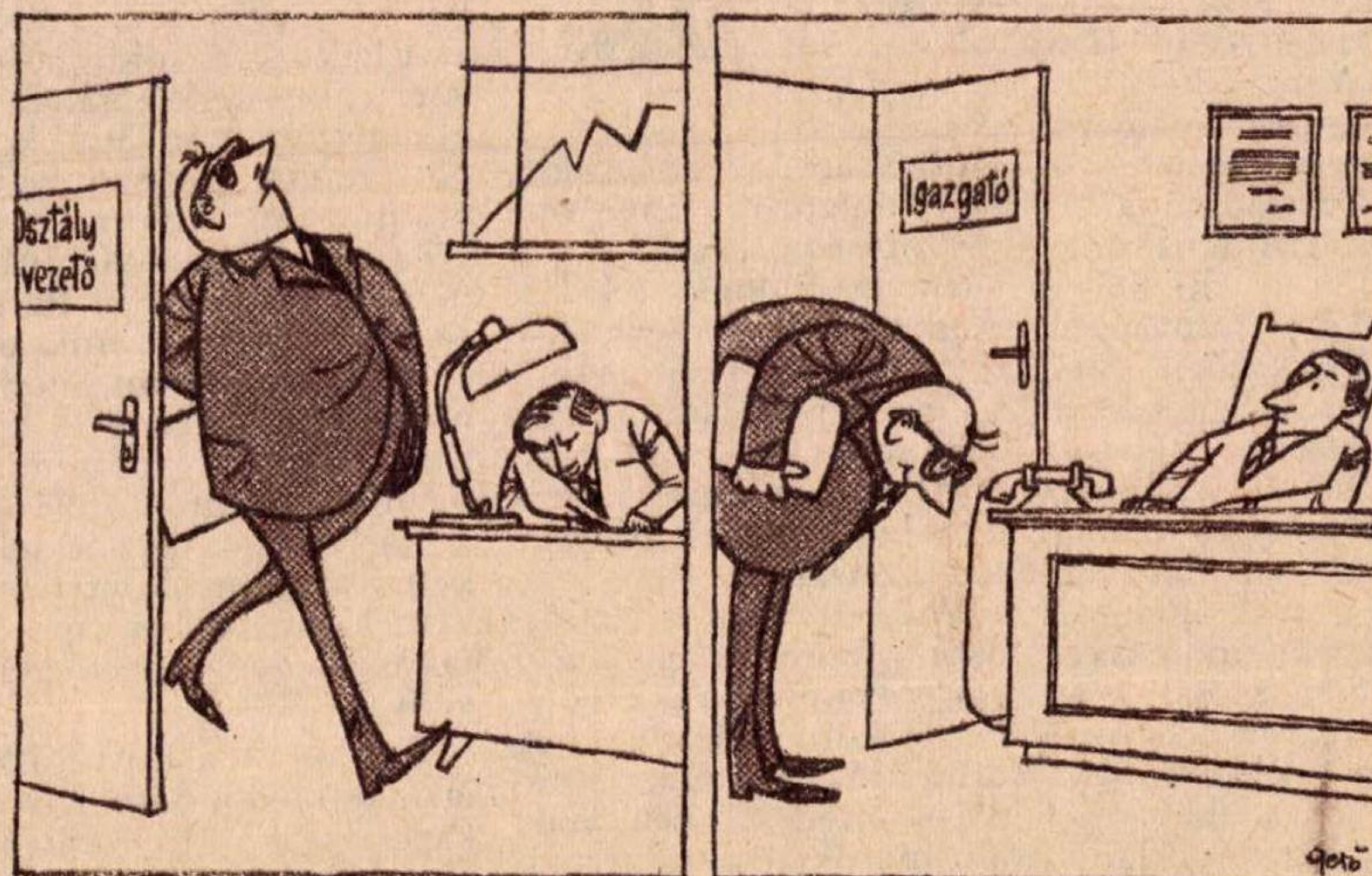

– Ki állhat mögötte?

KÉSZ CIRKUSZ

VILÁGSZÁMOK

ÁTVÁLTOZÓ MŰVÉSZ

Ha így se nézek ki vadállatnak . . .

IRODALMI CIRKUSZ

NEM SZABAD A KÖLTŐT SZEMÉLYESEN ISMERNI!

Én tudom, hogy Naspolya Ede kiváló költő. Csak ne ismerném őt személyesen!

Miközben például a „Harmat az italom" című csodálatosan finom, szinte földöntúli zizegésű költeményét olvastam, nem tudtam elhessegetni magamtól azt a képet, amely Naspolyát nem a hajnali mező pázsitján ábrázolja, hanem a sarki italboltban. Itt vedeli Naspolya a különféle harmatokat, néha szódával, néha anélkül, gyakran rövid harmatokat, féldeciszámra. Naspolya ugyanis – mondjuk ki bátran – iszákos ember, akinek mája, szíve, veséje a megelőző orvostudomány hírverésében szerepel.

Aki persze nem ismeri Naspolyát, az másképpen képzeli el őt a „Durva szó a lelkemig hasít..." kezdetű költeményét olvasva, mint én. Mint lelkes szurkolók ugyanis, nemegyszer egymás mellett ültünk a Népstadionban, s csak nemrég történt, hogy körülöttünk hivatásos harckocsizó őrmesterek pirultak, miközben Naspolya a játékvezetőt szidta, aki szerinte teljesen indokolatlanul állította meg Göröcsöt les címén, holott erről szó sem lehetett. Még csak nem is idézhetem a finomszavú költőt, mert mostanában a nyomdafesték teherbíró képessége sok kívánnivalót hagy maga után.

Láttam már fiatal lányt, akinek az arcán a meghatottság könnyei peregtek, amikor Naspolya „Tekinteteddel táplálkozom..." kezdetű szonettjét olvasta. A kislány persze behozhatatlan előnyben van mindazokkal szemben, akik már látták Naspolyát beletemetkezni egy tányér pacalpörköltbe. Látták? Hallották! Naspolya számára ugyanis az evés nemcsak látványos, hanem hallható élmény is, hogy tovább ne részletezzem ezt az akusztikus eseményt, mert nem szeretek mások fogyatékosságai fölött csámcsogni.

Én is meg tudnék hatódni Naspolya humanizmusán, amikor az „Áldott légy, dolgozó!" című versét olvasom, csak azt a jelenetet tudnám feledni, amikor a költő egy Közért-kiszolgálót ostorozott, s mialatt jobbjával tíz deka mócsingos sonkát rázott, egészen mást kért a kiszolgáló fejére, mint isten áldását!

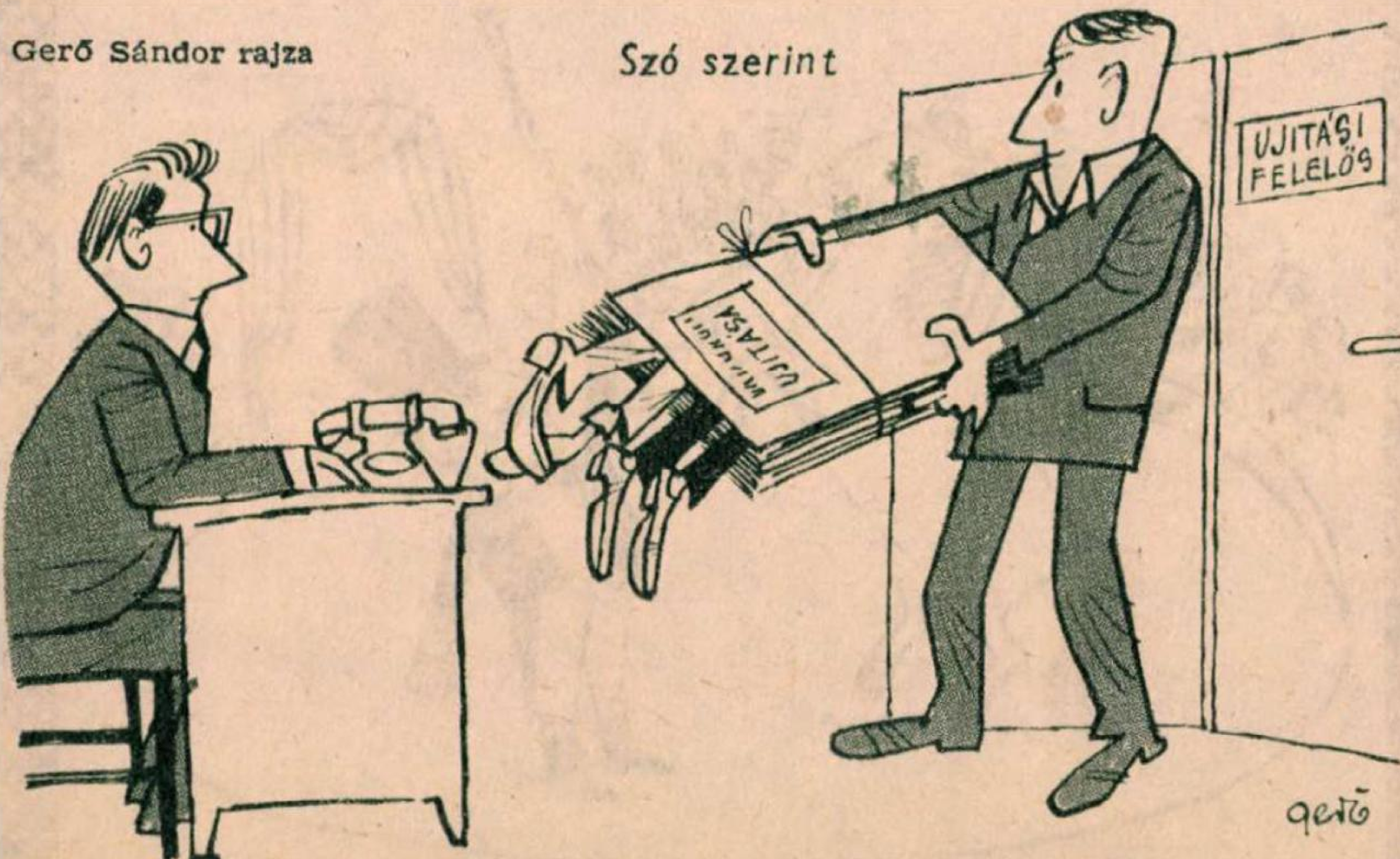

Vagy itt van a „Férfiököl" című nagyhatású Naspolya-poéma, amelyben a költő a férfit világűrhódító titánnak ábrázolja, modern Zeusznak, aki marokra ragadja a világtér erőit. A költeményből kiáradó roppant erő, a világot meghódító Örök Férfi gigászi bátorsága mindenkit magával ragad, aki még nem volt Naspolyával fogorvosnál. A fogorvosi rendelő nem cukrászda, de az a nyöszörgés, halálfélelem, üvöltés, amellyel Naspolya a fogorvos legártatlanabb mozdulatait kíséri, több, mint költői túlzás.

Mindez persze igazságtalanságnak hat. Naspolya ugyanis mindezek ellenére kitűnő költő, versei az értelem, az érzés és az ihlet csomópontjai, s biztos vagyok benne, hogy amikor leül írni, őszintén átérzi azt, amit alkot. Egy alkalommal például, amikor irodalmi kávéházunkban láttam őt, amint papírlap fölé hajolva merengett, átszellemült arccal és ihlettől terhesen, világosan éreztem, hogy Naspolya minden fogyatékossága és emberi gyarlósága ellenére is a világ avatott dalnoka, akinek a költészet jelenti a földi javakat. Nincs kiábrándító ellentét, ez a sovány, kopott ruhájú, hosszú hajú költő joggal írhatta le a „Megvetlek, aranyborjú!" nemes indulatú kiáltást. Mert az már kizárólagosan az én hibám, hogy eléggé el nem ítélhető kíváncsiságból megnéztem a papírlapot, amely fölé a költő hajolt, s persze telhetetlenségem büntetéseként kiábrándulva tapasztaltam, hogy lottószelvény.

Én vagyok a hibás. Tolakodó módon személyes kapcsolatra törekedtem Naspolyával, és nem elégedtem meg azzal, hogy hírből ismerem.

Feleki László

– Benyújtom az újításomat, benne van a főmérnök és a művezető is.

Nem írtak még verset róla,
így hát én megverselem.
Megmozgatnak sok-sok embert,
ne maradjon egy helyen.
Iktatóból, — levélbontó
lett, bár ez még tűrhető.
Néhány napig szelídebb lett
néhány — osztályvezető.

Kit is kéne elküldeni,
ha már ilyen nyílt a szó?
Nem volt eddig postabontó?
Legyen az, az iktató!
És, mert embert le kell adni,
mert az ukáz sürgető!
Mehet bárki, csak maradjon
meg — az osztályvezető.

Mert a fejre nagy szükség van,
ki tervez és ki vezet?
Na, meg aztán minden embert
elküldeni sem lehet!
Nem ér semmit a lakás se,
ha nincs rajta jó tető;
Menjen bárki, csak maradjon
meg — az osztályvezető!

Ha volna tán helyettese?
Szükséges az mindenütt.
Ki írná az A mellé a
következő B betűt?
Helyettesre szükség van, mert
jó káder s ez érthető.
Kell a támasz, hogyha inog
némely — osztályvezető!

Így történt, hogy sok esetben
messze repült el a kő.
Megmozgattak sok kisembert,
mert az könnyen küldhető.
Megmaradt a sógor-koma,
ugyebár ez, érthető.
No meg akit megkedvelt a
legfőbb — osztályvezető.

Megy is most a munka folyvást,
osztályharc ez, nagy csata.
Aktát gyárt és egymást fúrja
sok fő s albürokrata.
S aki közel áll a tűzhöz
jól melegszik, — ez a fő.
Ámde legjobban melegszik
a — főosztályvezető.

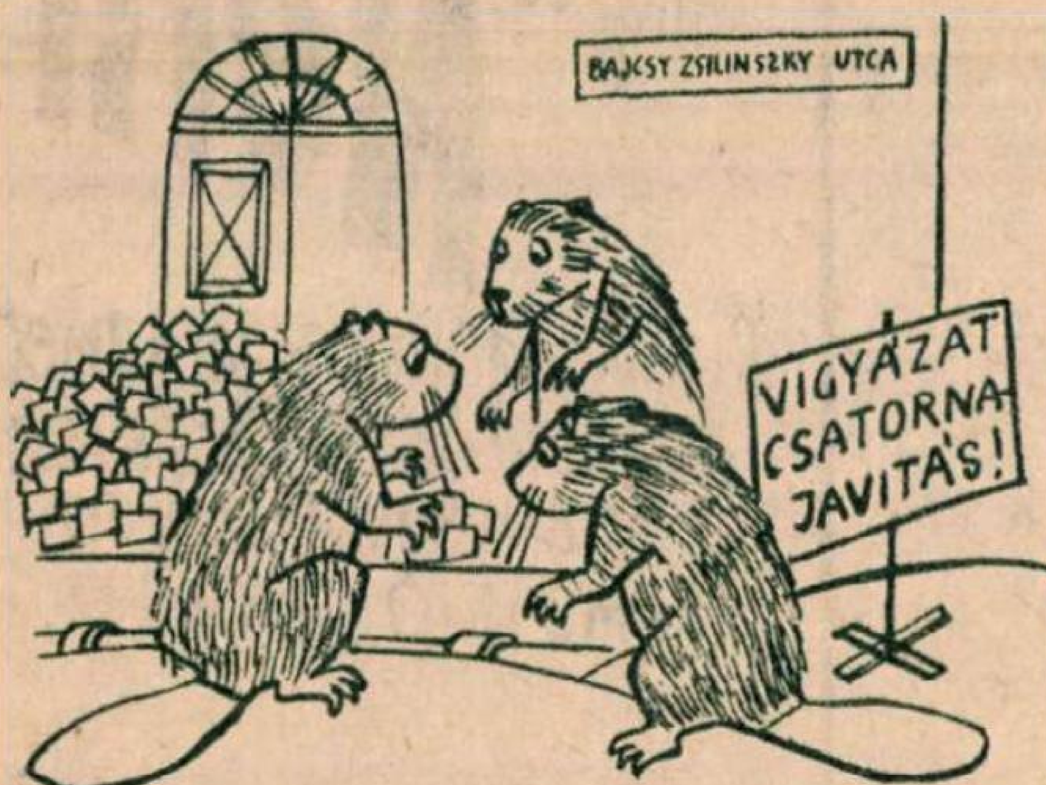
Van közöttük jó munkás is,
én is ismerek sokat.
És ami a legeslegfőbb;
jól végzik a dolgukat.
Közülük is tűnjék el hát
a balkezes, törtető.
Ne csak azért maradjon ott,
mert, hát — osztályvezető.

Kopré József

Jelentés *Hódmezővásárhelyről*

Ez a szép város onnan kapta nevét, hogy egykor hódok éltek a környékén. Talán, ha ezekre a közismert gát- és csatornaépítő művészekre bízták volna a Bajcsy-Zsilinszky utca alatt húzódó csatornahálózat megépítését...

Kezdetben nem volt semmi baj. A KPM Hídépítő Vállalata elkészítette a főgyűjtőcsatornát. Az UVATERV tervei alapján. Ezt követően létrehozták a házi szennyvizeket levezető hálózatot. Az UVATERV tervei alapján. Aztán kiderült, hogy ezt nem lehet bekötni a főgyűjtőcsatornába, mert a két tervező intézet, az UVATERV és az UVATERV nem hangolta össze elgondolásait, és a kivitelező is követett el hibákat. Ráadásul ezen az ötszáz méteres útszakaszon a vízvezetékhálózatot sem lehetett üzembehelyezni. Nyolc hónapi hercehurca után ma már mutatkozik némi eredmény. Az utca bal oldalán sorakozó házakban már van ivóvíz, a

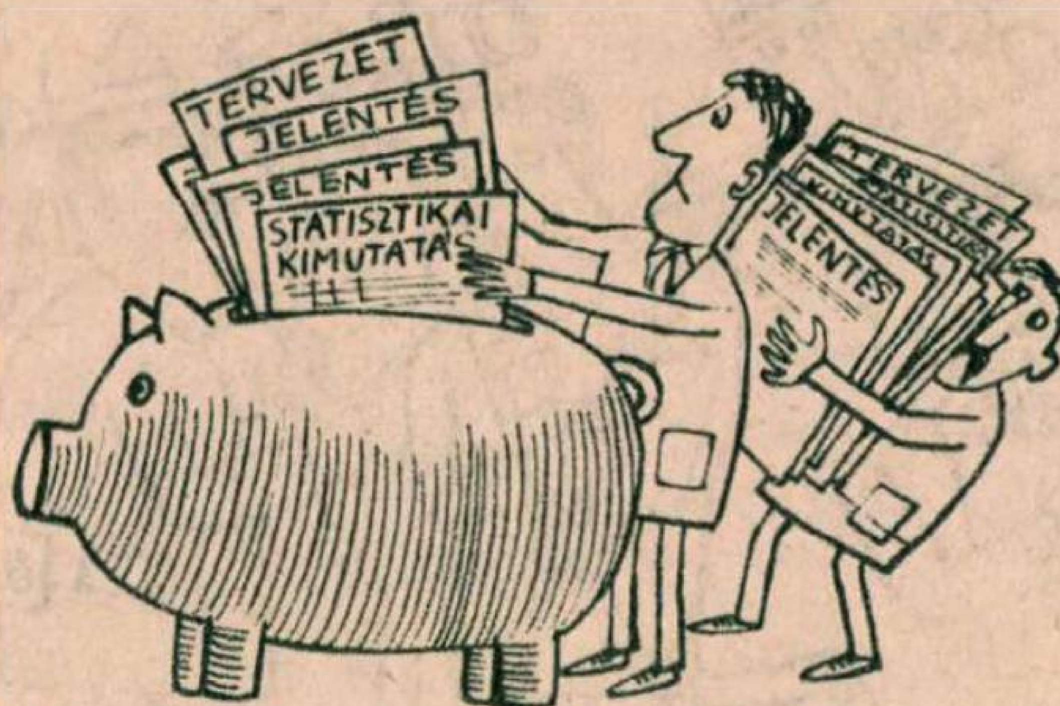

— Ez nálunk nem fordulhatott volna elő

jobb oldaliakban nincs. A szennyvízlevezetés még egyik oldalról sem megoldott. De hát nem lehet egyszerre mindent!

*

A Majolikagyárban a régi göröncséripar hagyományainak felhasználásával készülnek a művészi kivitelű tálak, vázák, kancsók. Agyag kell hozzá és munka. A termékek fele exportra megy, és a nyugati piac a jelenleginél jóval többet is felvenne. Hosszú évek óta minden felsőbb fórum egyetért abban, hogy fejleszteni kellene az üzemet, hiszen a befektetés gyorsan megtérülne.

Egyetértés van, beruházás nincs. Ezzel szemben rengeteg az adminisztrációs feladat.

*

A Lenin út és az Alkotmány utca sarkán felépült szövetkezeti ház — hogy, hogy nem — előbbre furakodott társainál. Mint a katona, aki jelentéstétel céljából egy lépést előbbre lépett. A város vezetői már arra is gondoltak, hogy „kényszerárkádosítással" hozzák rendbe az utca képét, és biztosítják a zavartalan közlekedést. Jelenleg e ház mellett ugyanis annyira leszűkült a járda, hogy csak sovány emberek férnek el rajta.

Javaslatunk:

Hazánk egyetlen mérleggyára Hódmezővásárhelyen van. A centigrammostól a kétszáz tonnás vagonmérlegig 150 különböző féle-fajta mérlegtípust terveznek és gyártanak itt. Négy év alatt 85 millió forintról 145 millió forintra emelkedett a termelés, és ennek a felfutásnak 80 százalékát a termelékenység növelésével érték el.

A gyár vezetőinek tömérdek a gondjuk. A második negyedévre például a mérlegekhez szükséges csavaroknak csak negyven százalékát igazolta vissza a Szerelvényértékesítő Vállalat. A gyors- és csecsemőmérlegek gyártását egy, aránylag jelentéktelen összegű, apró import-alkatrész hiánya gátolja stb. És hogy a bürokrácia se maradjon ki, az igazgatóságon megmutattak nekünk egy

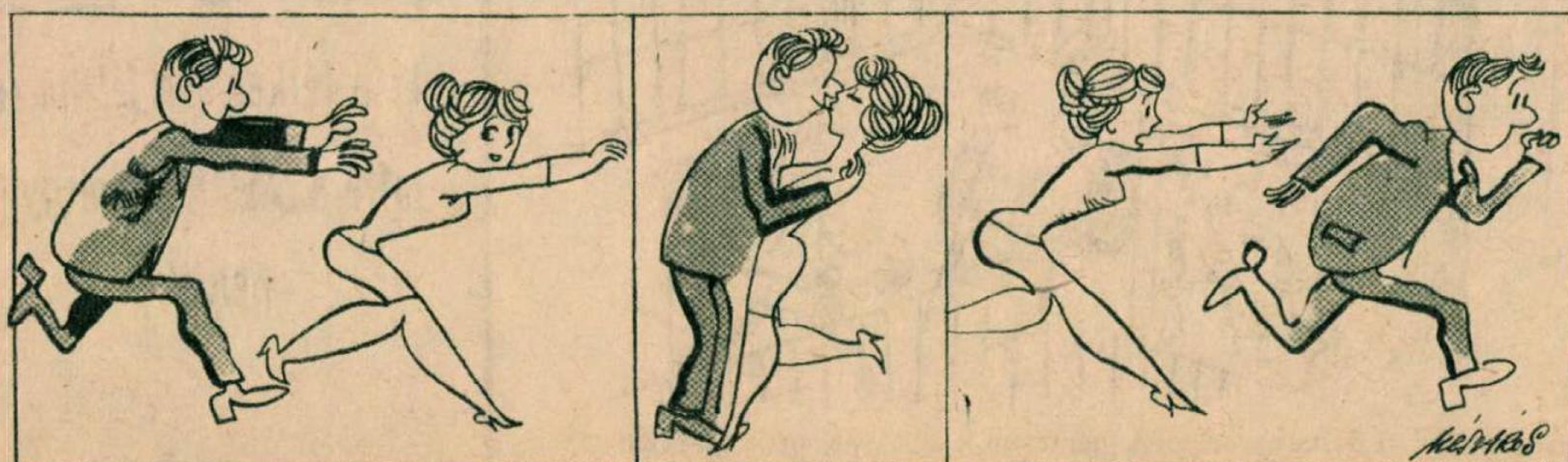

— Asszonyom! Garanciával adjuk...

hivatalos felszólítást. Úgynevezett fizetési letiltást. A napi postával érkezett Szegedről, a Víz- és Csatorna Művektől. Az áll benne, hogy a Mérleggyár egyik, Szegedről bejáró dolgozójától vonjanak le és a megjelölt számlaszámra haladéktalanul fizessenek be — *két forintot!* Még jó, hogy nem személyesen jöttek érte Szegedről!

(Kürti—Várnai riportja)

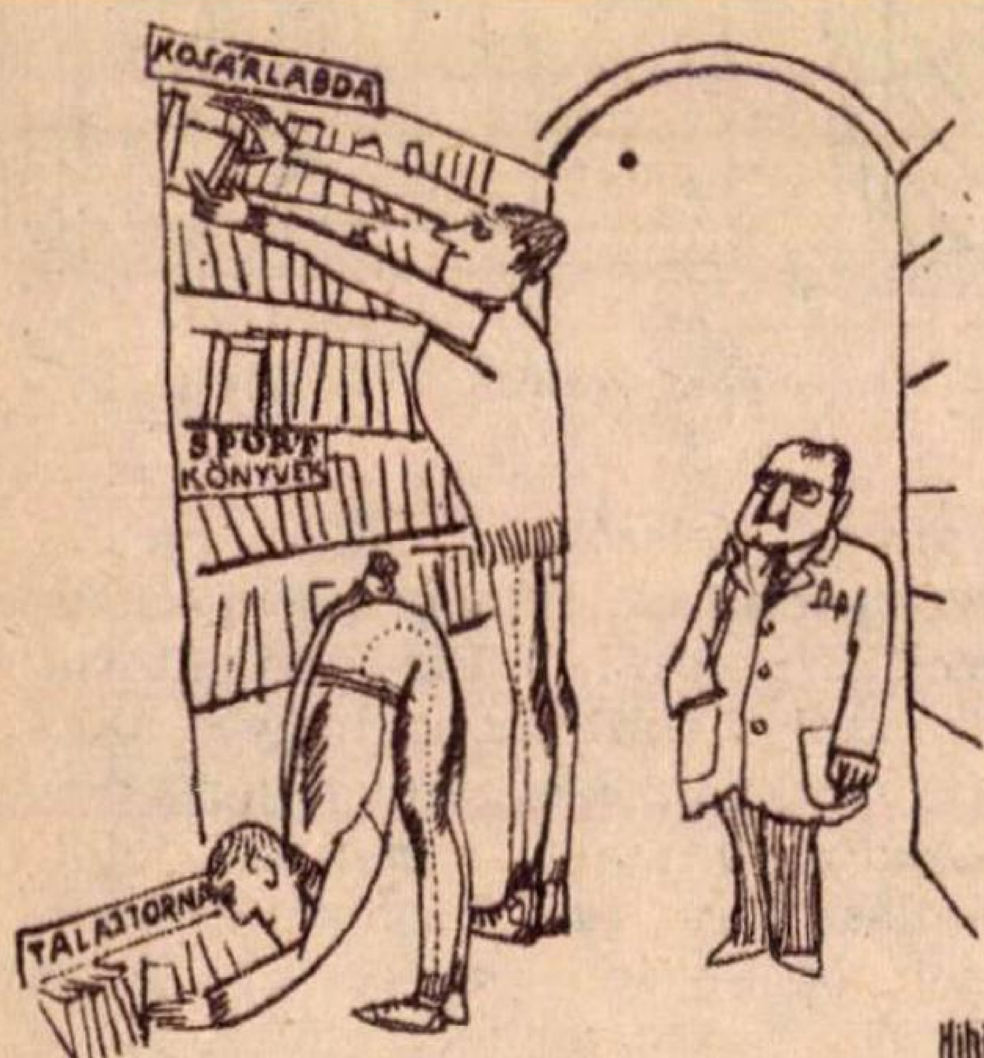
Mészáros András rajza

Sajtóértekezlet

Várnai György rajza

Antikváriumban

Irka-firka

Állítólag Párizsban valaki feltalálta a művirágból előállítható szagtalan kölnit.

*

G. összetéveszti a tipizálást a pitizálással.

*

Párbeszéd:

– Miért vagy rosszkedvű?

– Biztosan fáj a fogam. Akkor szoktam ilyen rosszkedvű lenni.

*

Minden nőnek van titka. Amelyiknek nincs, az sürgősen szerez magának.

*

Z. hozzátartozik az általános műveltségemhez.

*

– Igaz, hogy Ica kikosarazott?

– Ugyan, csak kimondta a boldogító nemet!

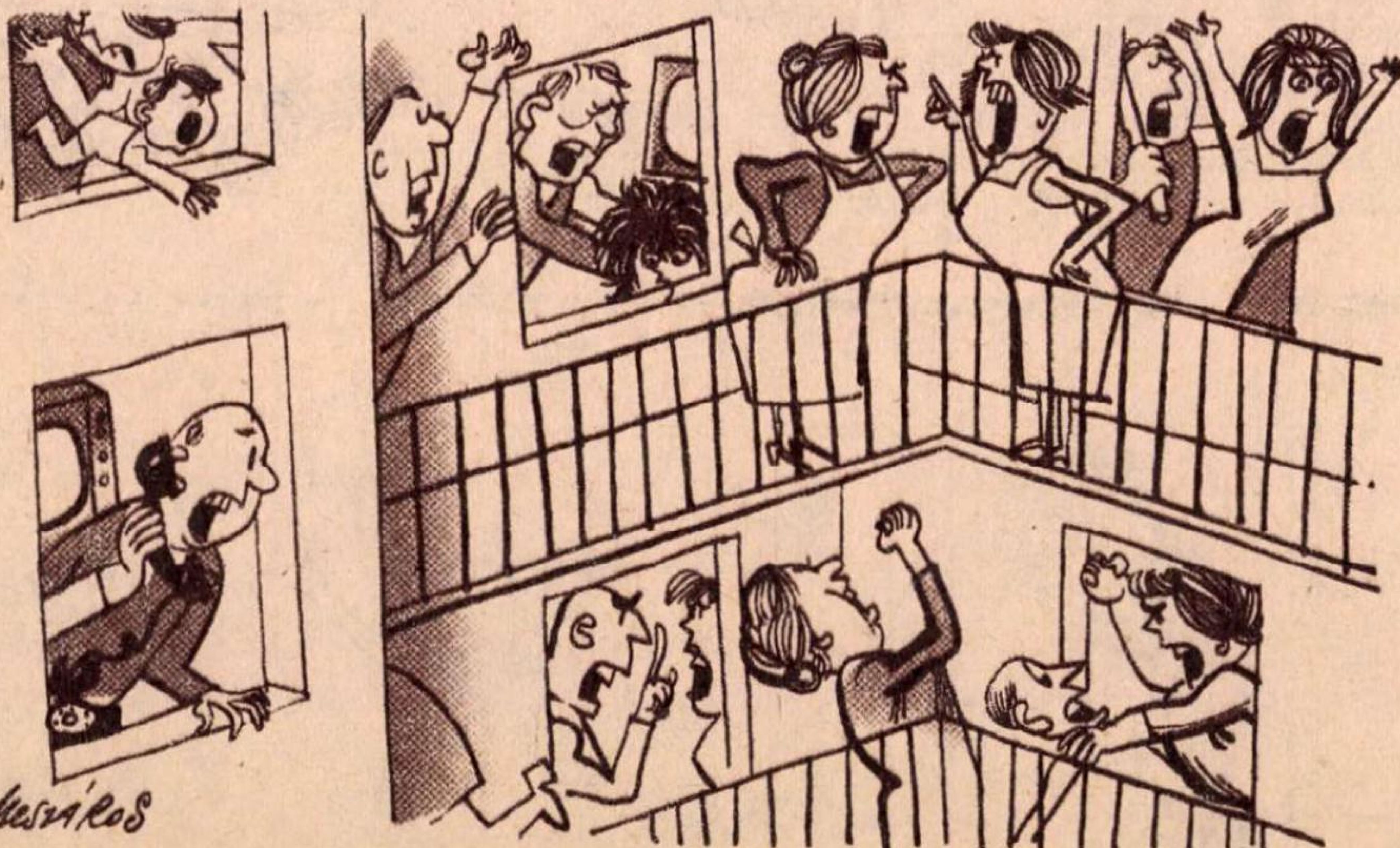
*

Iksz új úton jár kitaposott cipőben, Ipszilon viszont kitaposott úton jár, de mindig új cipőben . . .

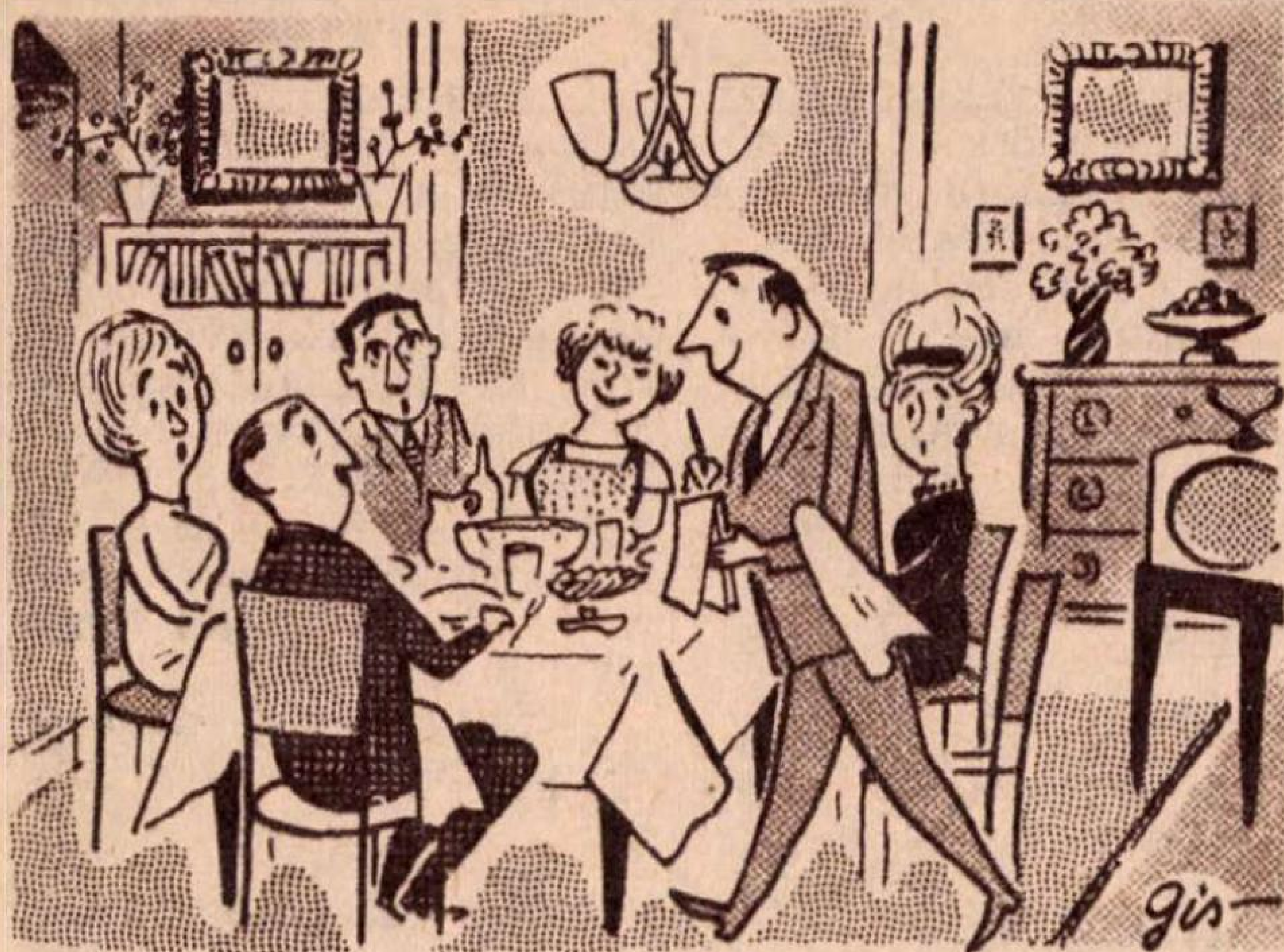
(d—th)

Mészáros András rajza

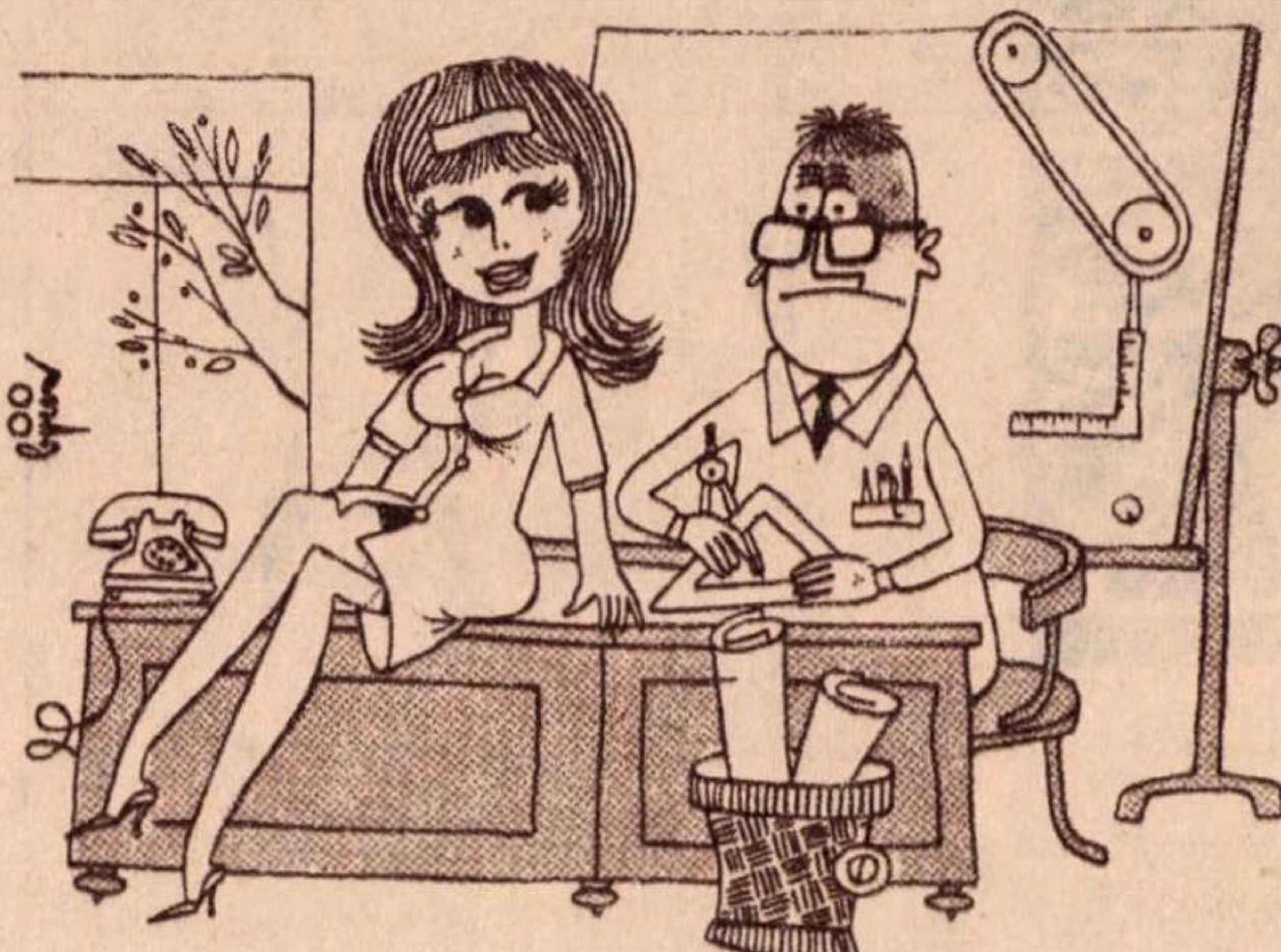
ADÁS SZÜNET

– Halló, televízió igazgatóság? Legyenek szívesek pénteken este is műsort sugározni . . .

Takarékos vendéglátás

– Dezső, volt egy erőlevesed és egy sertéspörkölted...

Új munkatárs

– Remélem, a kolléga úr nem szakbarbár...

LONCI és a gyerekek

A Kálvin téren futottunk össze, nagy örömmel. Lonci nem sokat változott. Kicsit meghízott, barna hajába néhány ősz szál vegyült, de szívmelengető mosolya, fürge mozgása maradt a régi. Minthogy ősidők óta nem találkoztunk, hosszú évekig hírt sem hallottam felőle, felajánlottam: kísérjük el egymást egy darabon, és beszélgessük ki magunkat. Elindultunk.

– Először te mesélj magadról, Loncika – biztattam, és az övéhez igazítottam lépteimet. – Hogy élsz, mint élsz, mit csinálsz?

– Mindjárt, mindjárt – felelte szórakozottan, miközben tűnődő arccal állt meg egy tíz-tizenkét éves fiú előtt, aki a Múzeum-kert vaskorlátjának dőlve, hanyag eleganciával cigarettázott. Vizsgálgatta, nézegette a legénykét, aztán közelebb lépett hozzá. A további események pergőtűz-gyorsan játszódtak le. Lonci áttette táskáját a bal kezébe, erélyes mozdulattal kitépte a gyerek szájából a cigarettát, és szinte egyidejűleg egy fülest is lekent neki.

– Nem szégyelled magad?! Dohányozni mersz?! Miért nem vagy az iskolában? Újabb intőt akarsz? Mit szól majd apád?!

Az emberi szabadságjogaiban megalázott ifjú döbbenten bámult Loncira és rám, mormolt valamit, aztán úgy elszaladt, mint a nyúl. A Bródy Sándor utca sarkáról még egy grimaszt vágott felénk, és eltűnt a járókelők sűrűjében.

Lonci csak ekkor fordult hozzám:

– Nem viselkedtem nagyon durván ezzel a gyerekkel?

– Csak azt kapta, amit megérdemelt – nyugtattam meg. – Honnan ismered?

– Hiszen, ha tudnám!! – sóhajtott egy keserveset. – Az is lehet, hogy félig-meddig az enyém. Ez az én nagy tragédiám. Félek, hogy megbolondulok ezek miatt a gyerekek miatt.

Meghökkenve néztem rá.

– Mi az, hogy félig-meddig a tiéd? Milyen gyerekekről beszélsz? A saját gyerekeidet csak ismered?!

– A százszázalékosakat

igen – legyintett –, de hát az összeset?! Üljünk be ebbe a presszóba, elmesélem neked az egész dzsungelt.

Beültünk, hozták a kávét, Lonci nekikezdett a történetnek.

– Te nem ismerted, elvált ember volt az első férjem. Önálló kisiparos. Két gyereket hozott a házasságunkba, Ferit és Jóskát. Négy volt neki, de a két kislányt a bíróság az anyjuknak ítélte. Nekünk is született egy gyerekünk, Jánoska, a második évben pedig egy aranyos kislányt is hozott a gólya, Erzsikét. Ez eddig – hat. Igaz?

– Igen, hat – bólintottam.

– Rosszul éltünk, az uram zsugori volt, veszekedős, gyanakodó. A negyedik évben visszaköltöztem a mamához. Törvényesen is elváltunk. Erzsike nálam maradt. Nem sokà hozzámentem az egyik kollégámhoz. Özvegyen élt, egyedül nevelte három kicsinyét. Megesett rajta a szívem, bár nagy szerelem nem volt közöttünk. Nem is bírtuk sokáig. De akkor már megvolt Jolánka.

– Ez eddig tíz – közöltem az összeget.

– Stimmt! – mondotta Lonci. – De velem csak Erzsike és Jolánka maradt. A harmadik házasságom végre sikerült! Megtaláltam az igazit. Guszti művelt, aranyos, szellemes, picit bohém férfi. Háromszor vált el, én vagyok a negyedik felesége. Az előző házasságaiból egy-egy gyereke volt, akik az anyjuknál éltek. Mindhárom exfeleség másodszor is férjhez ment, és új élettársát átlagban két-két gyerekkel ajándékozta meg.

– Tizenkilenc – számoltam ki a szalvétán. – De hát ezekhez neked nem sok közöd van.

– Már hogyne lenne?! – tiltakozott élénken. – Először is: Gusztival van egy saját gyerekünk is, a kis Guszti. Az ő féltestvérei az apja előző házasságaiból való gyerekek. Aminthogy féltestvérei az én első és második házasságomból való gyerekek is. Sőt, azoknak a testvérei is rokonok végeredményben. De ez még semmi!

– Semmi! – rajzoltam egy pocakos zérust a szalvétára.

– Az első férjem is újra megnősült közben. Nekik is vannak új gyerekeik. Ezek egyrészt visszafelé féltestvérei az első feleségétől való Ferinek és Jóskának, valamint a két kislánynak, de negyedtestvérei Jánoskának és Erzsikének is, és nyolcadtestvérei a mi Gusztikánknak. Tudod követni?

– Nem.

– Na látod! És ehhez vedd hozzá, hogy a második férjem sokgyermekes özvegyasszonyt vett el harmadszorra. Ha még új gyerek is lesz náluk...

Egy kislány jött az asztalunkhoz, és lapos, fonott vesszőtálcáról valami kék virágot kínált kedvesen.

Lonci elágyultan simogatta meg a kislány szöszi fejét.

– Hogy hívják az édesapádat, aranyom? És mi az anyukád leánykori neve?

Kürti András

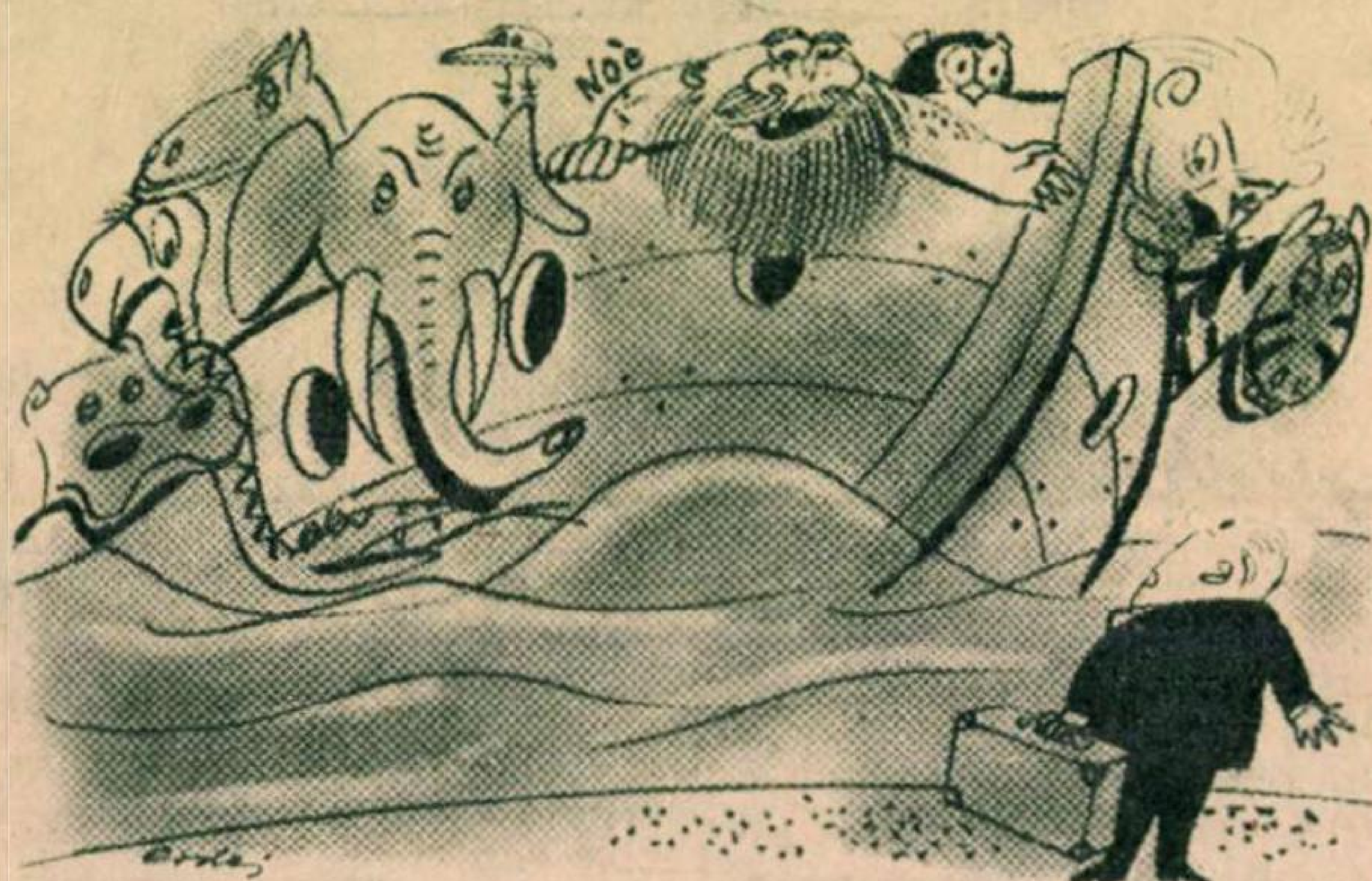
Így kezdődött...

AZ ELSŐ TURISTA

– Csak a selyemgubókat meg ne találják...

SZÁLLODA

– Sajnálom, minden szobánk foglalt!

TOTÓZÓK

– X-re kellett volna tippelni...

Erdei Sándor rajzai

Nyelvtanulás

Az utóbbi években Magyarország lakossága iparral, mezőgazdasággal és nyelvtanulással foglalkozik. Soha még ennyien nem tanultak nálunk idegen nyelvet, mint napjainkban. Elhatároztam, megkérdezek néhány személyt, mi indította arra, hogy szabad idejében nyelvtanulással foglalkozzék.

— Először is nem szabad időmben, hanem munkaidő alatt tanulok dánul — mondja Pézsmai Lehel szandálkészítő szakmunkás. — Imádom a dán szardíniát, és utálom, ha tolmács kell a doboz szövegének fordításához.

Glancz Timótné, középkorú háziasszonnyal, a Tejvendéglőben találkoztam. Tejfölt kanalazott és közben haladó fokú orosz nyelvtankönyvet tanulmányozott.

— Tudja, szeretnék a jövendő menyemmel szót érteni. Ugyanis a fiam egy Pesten tanuló moszkvai diáklánynak udvarol. Mint anya, figyelnem kell, miről beszélgetnek. Tudniillik vizsgák előtt szó sem lehet házasságról.

Zámolya Alberttel, a tehetséges kelmefestővel kicsiny műtermében beszélgettem. Egy svéd szótárban lapozgatott, miközben kérdésemre válaszolt:

— Feltétlenül el kell sajátítanom a svéd nyelvet. Egyszer a Keleti pályaudvarnál egy szakállas svéd férfitól vettem egy önborotva készletet. Ha svédül kérem az árut, biztosan olcsóbban adta volna.

Pifkóczi Beátával, a jónevű eszpresszóban találkoztam. Puncstortát evett és a Punch című angol vicclapot olvasta.

— Miért tanul angolul? — kérdeztem a csinos lánytól.

— Felkészülök a nyáron várható idegenforgalomra. Nekem egy új-zélandi férfi ne tegyen tisztességtelen ajánlatot. Ha erre mégis sor kerül, angolul válaszolok, és megmondom: nálam csak házasságról lehet szó.

Végül felkerestem Magyar Gergely magyar állampolgárt, aki ötven éve a Rákóczi úton lakik. Éppen magyar nyelvtankönyvet tanulmányozott:

— Magyarul tanulok — mondta, és amikor látta, hogy meglepődtem, hozzátette:

— Tudja, elkapott engem is a nyelvtanulási láz. Magyarországon legalább egymillió ember nem beszéli perfektül a magyar nyelvet. Sok pótolnivalóm van...

Kicsit meghatottan búcsúztam tőle. Ez igen! Büszke lehet rá Lőrincze Lajos!

Galambos Szilveszter

NAIV MEGJEGYZÉS

A televízió híradójában, képes újságokban gyakran látni felvételeket arról, hogy a külföldi kocsiszalonok kiállításain a remek autócsodákban ragyogó fiatal nők is ülnek, különböző pózokban, gondolom, hogy nagyobb kedvet csináljanak a vevőknek az autók megvételéhez. Gyakran sétálgatok a pesti Wartburg és Moszkvics autók szalonjai előtt, de még egyetlen alkalommal nem láttam, hogy egy sexbomba ült volna a kirakatban álló kocsikban. Hát miért nem tanulunk a Nyugattól? Bizonyára sokkal többen vennének új Wartburg vagy Moszkvics kocsit!!

T. P.

Játékos bakfis

– Mindig csak a játékon jár az esze! Ha tudom, nem veszem el feleségül!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér kisétál a Zugligetbe fiával, Pistikével, és magyaráz neki:

– Látod, fiam, ez itt valamikor mind víz alatt volt. Az egész területet tenger borította.

– Mindjárt gondoltam – feleli Pistike –, mert a fű tele van szardíniás dobozzal.

*

A mamának születésnapja van. A kis Gyuri egyszerre megszólal:

– Jé, a mama már milyen öreg!

– A mama még nem öreg – mondja a papa –, a mama még egész fiatal.

Fél óra múlva így szól Gyurika:

– Apa, én gondolkoztam a dolgon. A mama mégiscsak elég öreg lehet, mert már nagyon régen megvan nekünk!

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mit tartanak a civilizáció legnagyobb vívmányának?

A névtelen levelet.

B. E.

Azt, hogy a televíziós készülékeket bármikor el lehet zárni.

D. F.

A dieselesítés, elektronika, rakéta, lézer, radar, részecskegyorsító és termonukleáris reakció nélkül is forgó kereket.

F. L.

A fúrást.

F. Gy.

Mindazokat a vívmányokat, amelyekkel egy kis időre ki lehet kapcsolódni a civilizációból.

(f—p)

A födémcserét.

G. Sz.

A kalauz nélküli villamost, három ellenőrrel.

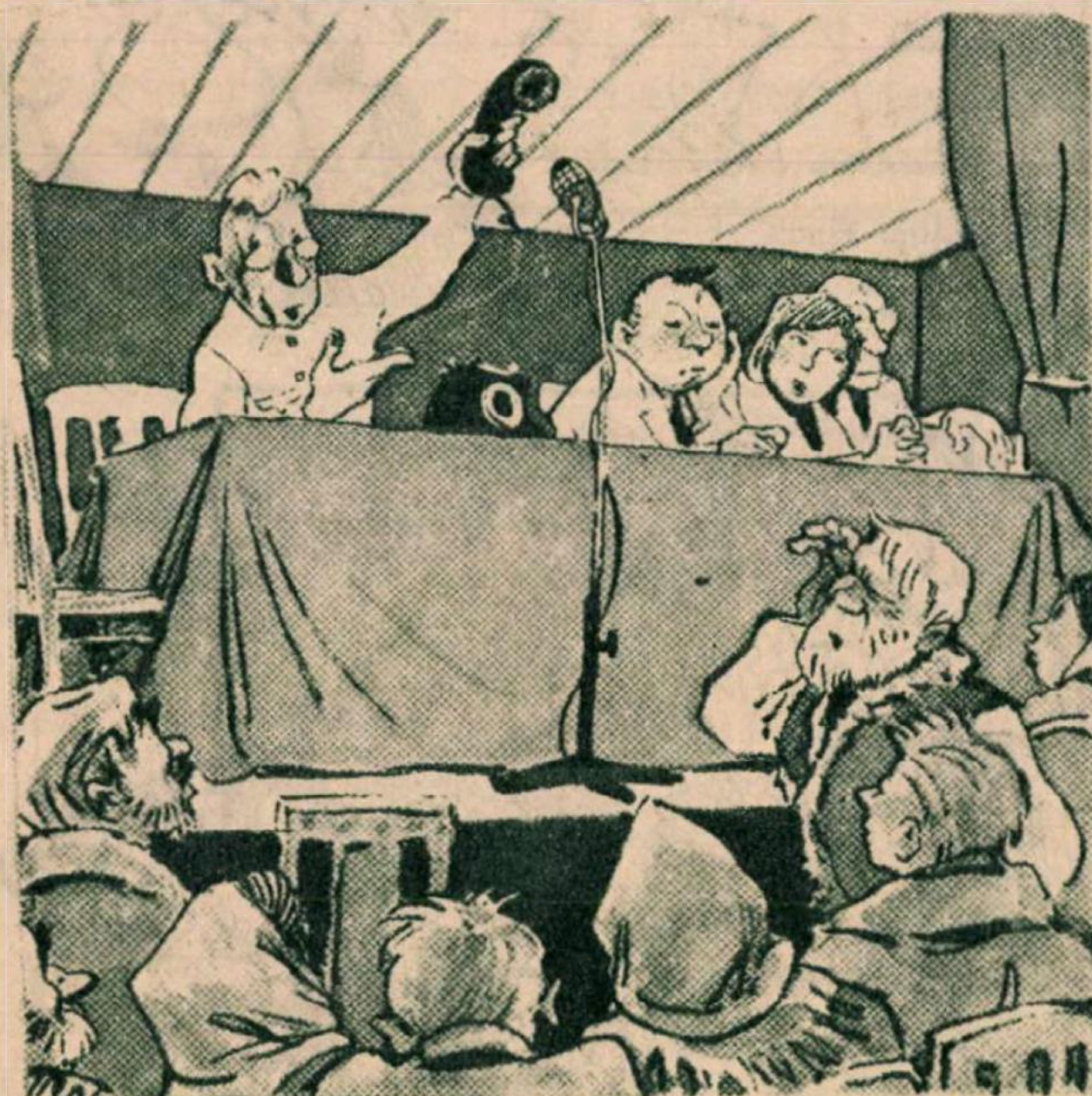
K. A.

A nikotinmérgezést.

M. Gy.

Az előleget.

S. P.

– Most a téesz-elnökünk szólal fel... Mint mindig, most is a városban tartózkodik.

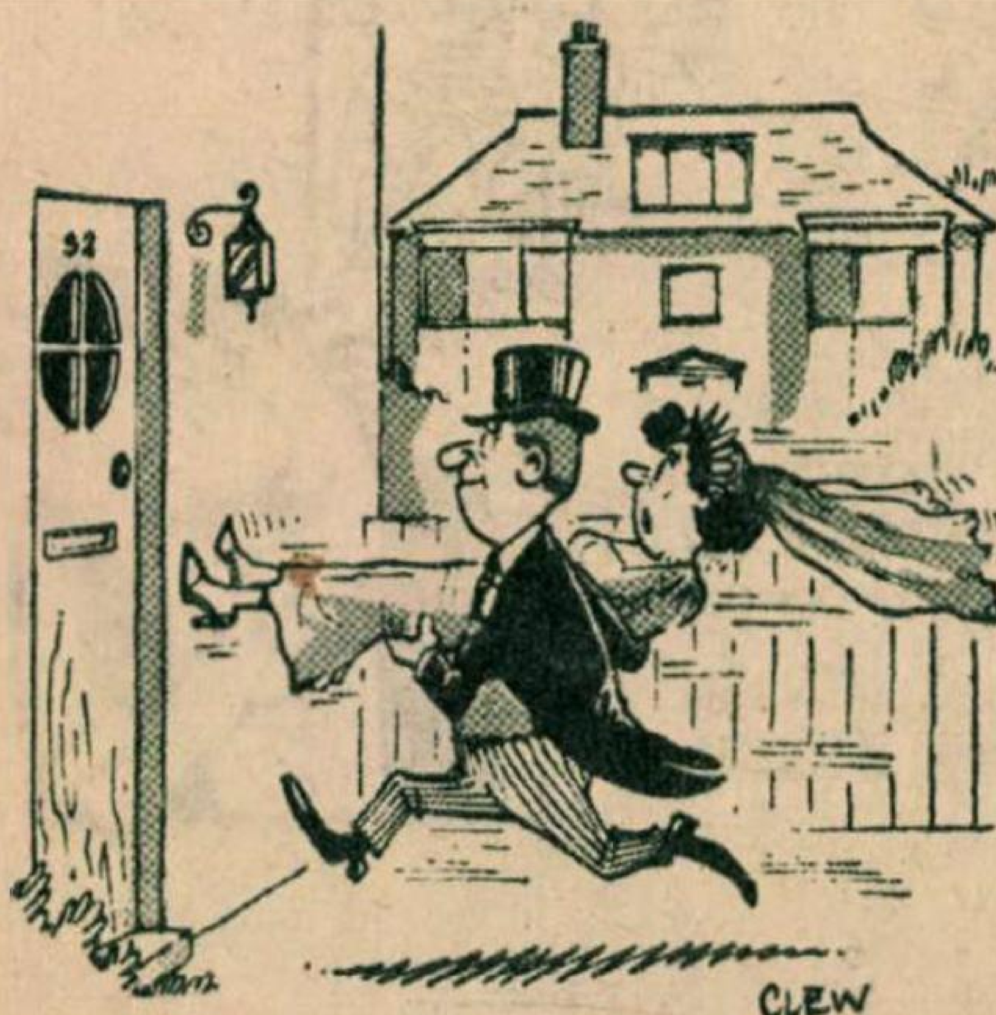
(A moszkvai „Krokodil”-ból)

– Nyakkendő nélkül nem lehet bemenni!

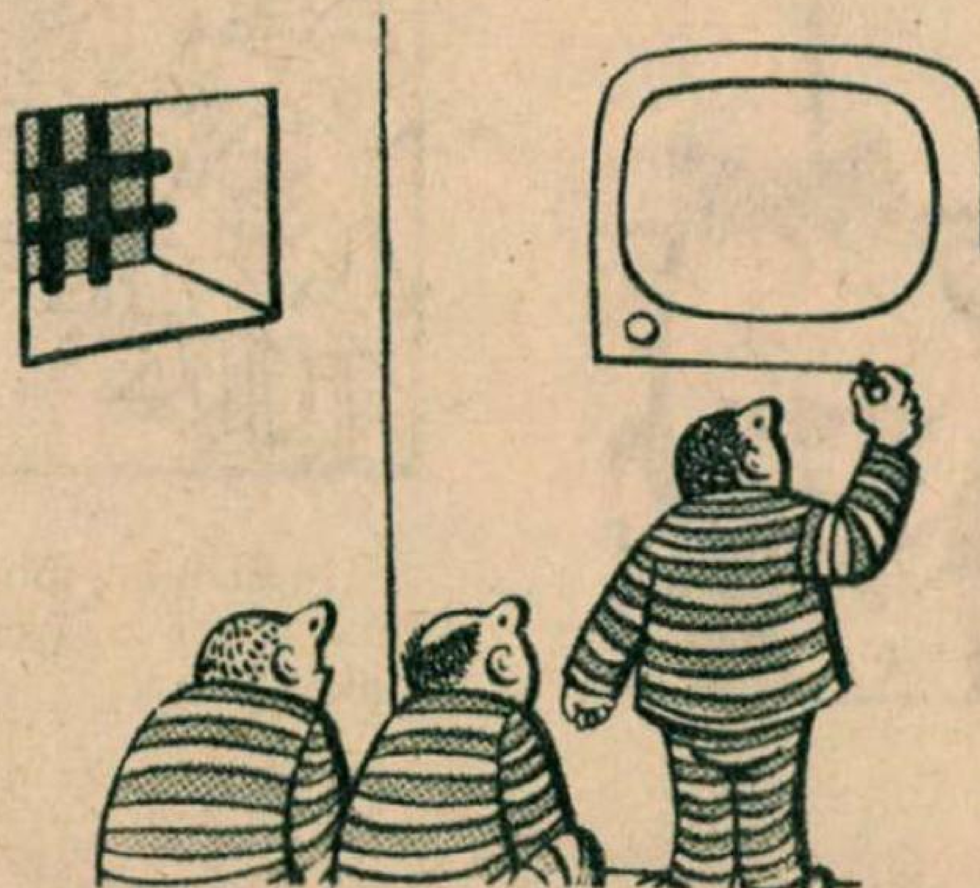
(A londoni „Daily Mirror”-ból)

IMPORT HUMOR

– Drágám, biztos, hogy nincs meg a kulcs?

(A londoni „Daily Express”-ből)

(A prágai „Dikobraz”-ból)

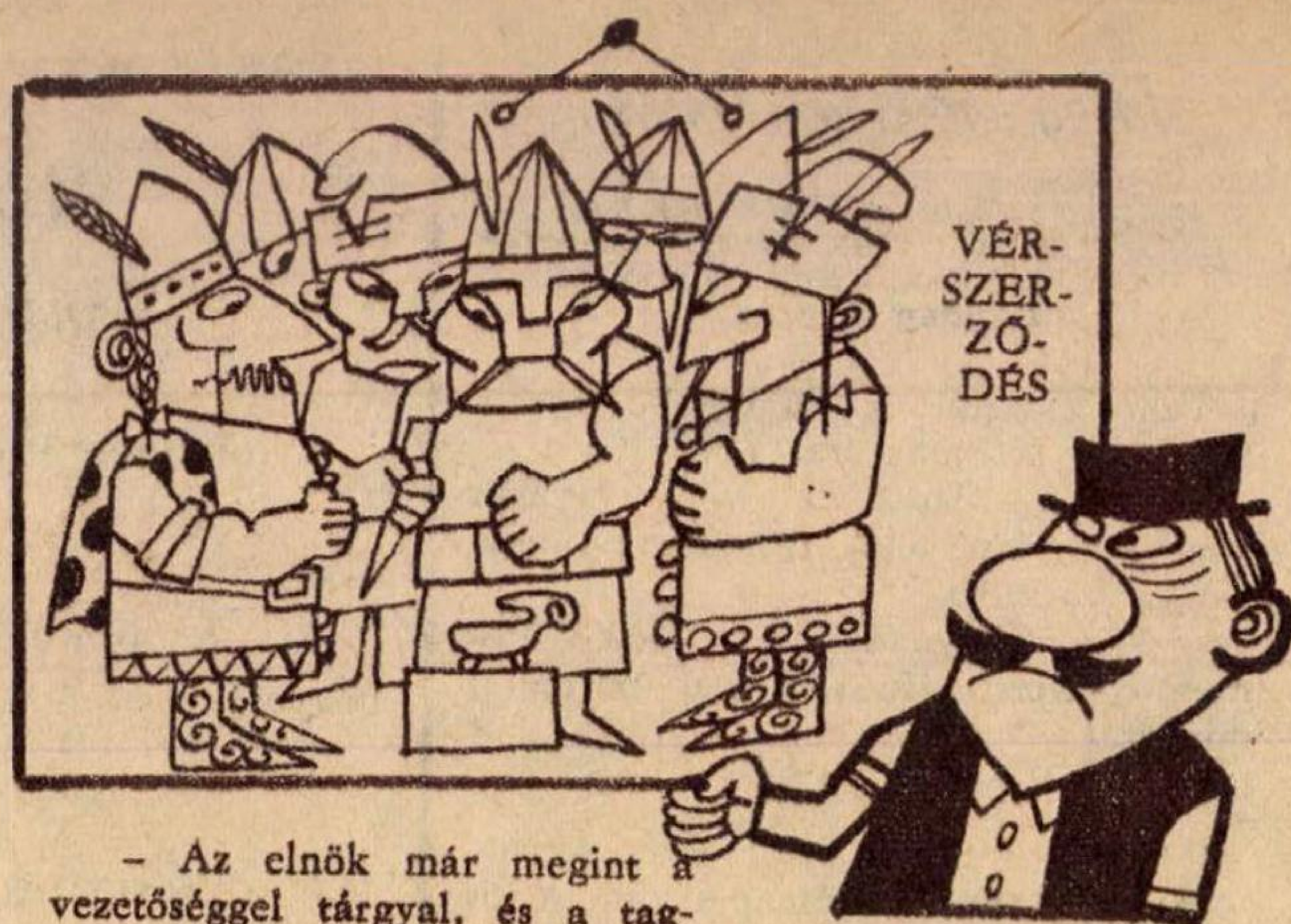

– Az ég megjutalmaz majd érte, fivéreim...

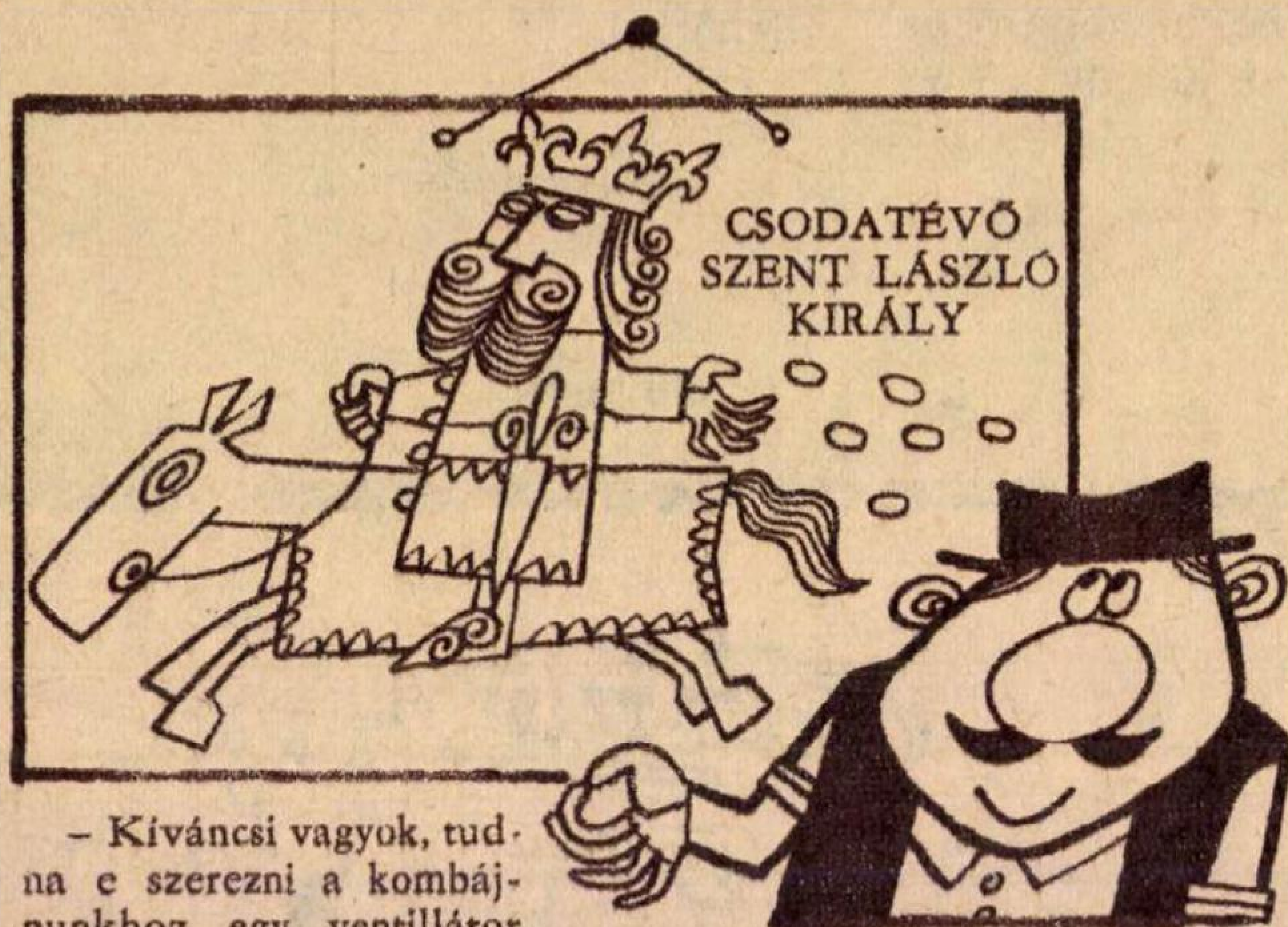
(A párizsi „Ici Paris”-ból)

FALUSI TÖRTÉNELEM-LECKE

Fülöp György rajzai

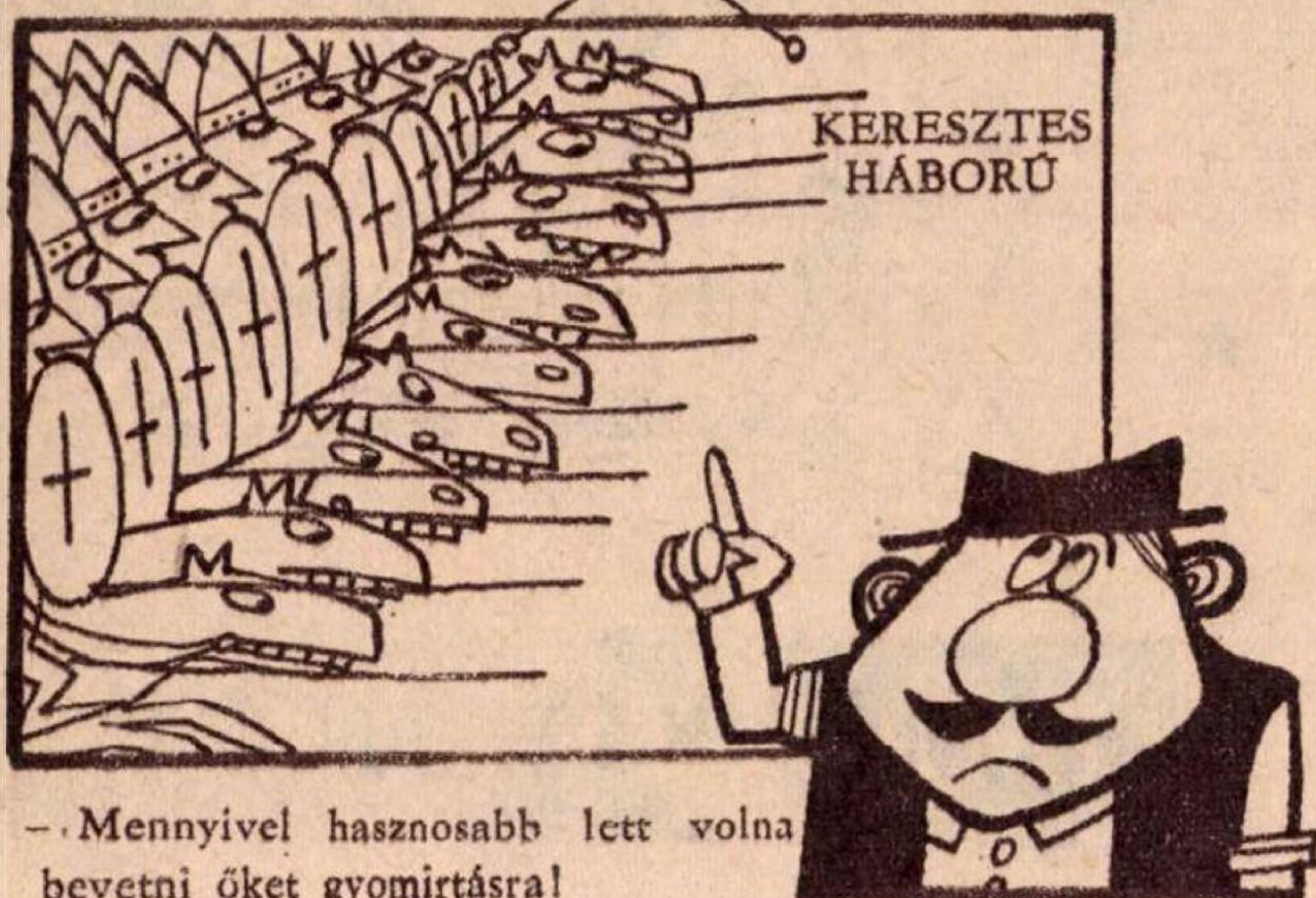
– Az elnök már megint a vezetőséggel tárgyal, és a tagság véleményére fütyül.

– Kíváncsi vagyok, tudna e szerezni a kombájnunkhoz egy ventillátor szíjat?

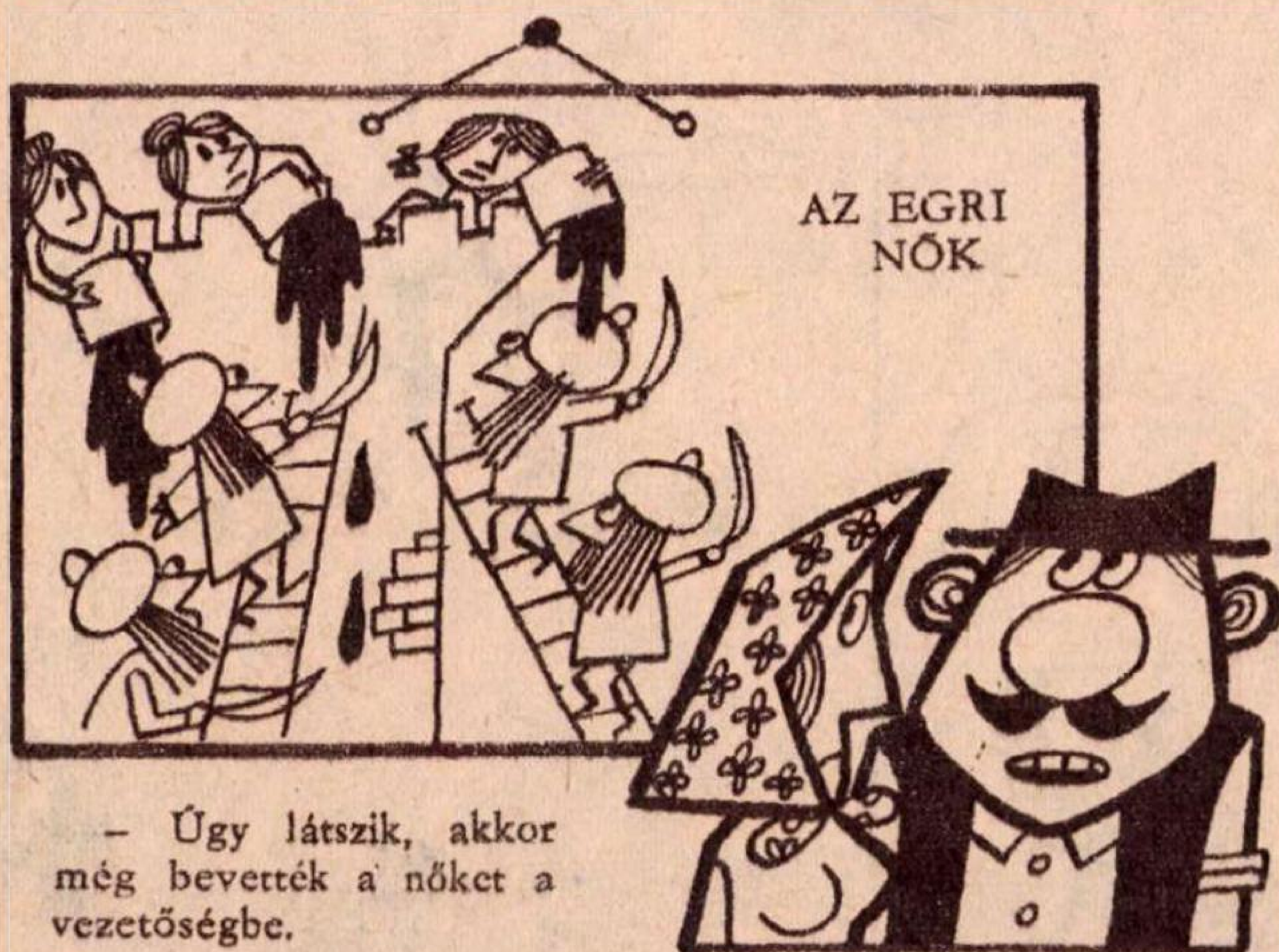
– Látja, elnök elvtárs, azért, hogy valaki vezető, még képezheti magát.

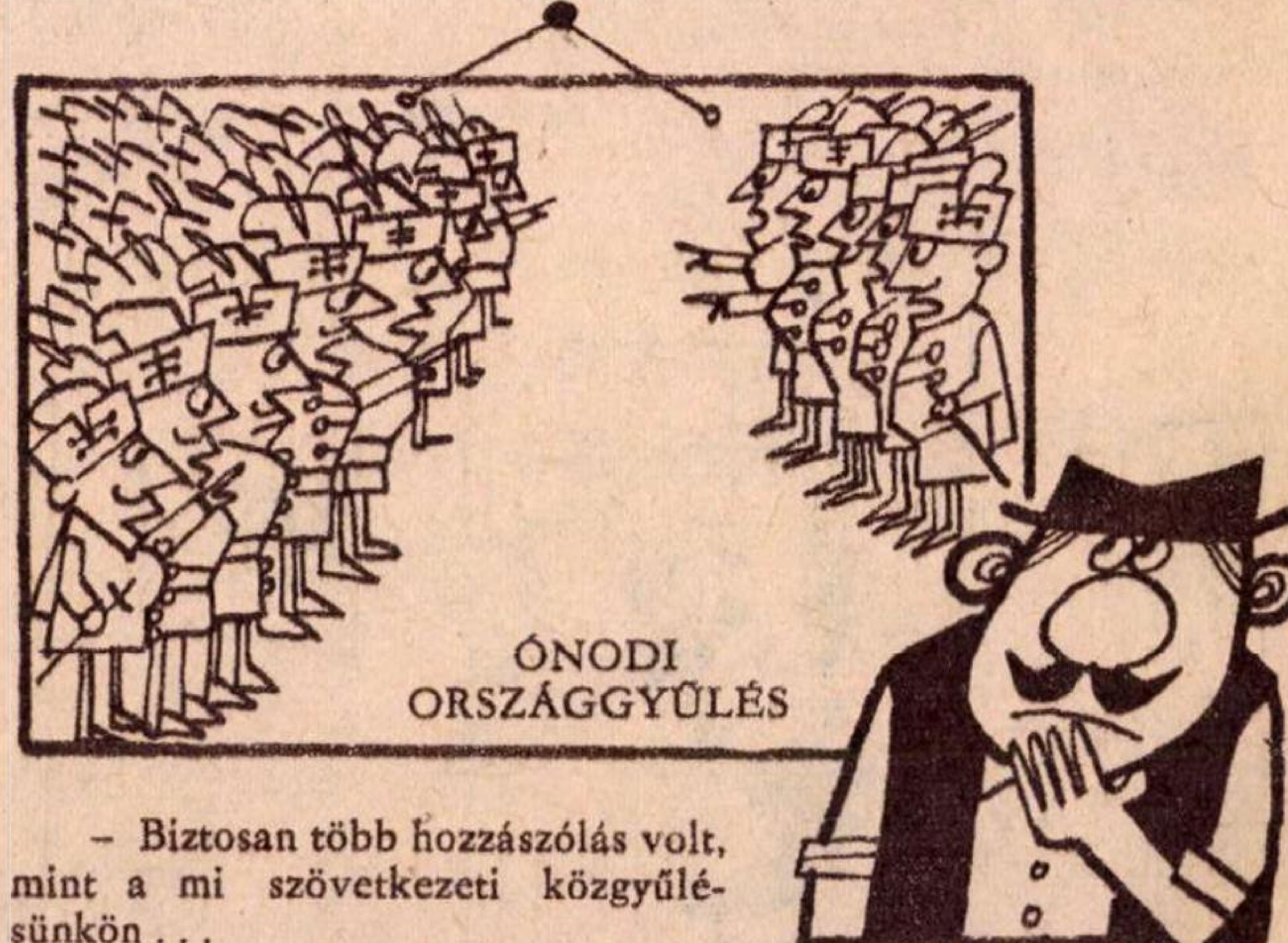
– Mennyivel hasznosabb lett volna bevetni őket gyomirtásra!

– Könnyű volt nekik, fiatalokkal . . .

– Úgy látszik, akkor még bevették a nőket a vezetőségbe.

– Biztosan több hozzászólás volt, mint a mi szövetkezeti közgyűlésünkön . . .

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220. – 65.2788 – A szedés a Kossuth Nyomdában készült, a nyomási munkákat az Egyetemi Nyomda végezte – 65.7341 – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504